
డిసెంబర్ 2018
క్రిస్మస్ పండుగ శుభాకాంక్షలు
కొత్తపల్లి
తెలుగు పిల్లల ఈ మాసపత్రిక వెల రూ.30/-
బాల కథామంజరి
ప్రేరణ
సృజన
మొలక
జహీరాబాద్
పిల్లల కథలు - 2
మన లైబ్రరి, జహీరాబాద్
బాలల కవితా మకరందము
గురువు గారికి వందనం
2016
దారిలో లాంతరు
ఏతంగి
2014
మాసర
నేను కథ రాసానోచ్
పుస్తకాల పండుగకు స్వాగతం
డిసెంబర్ - జనవరి
హైదరాబాద్ - విజయవాడ
జాగృతి
పెరవలి బాలికల కథలు
మారాకుల సవ్వడి

సంపుటి: 4 సంచిక: 7 పుటలు: 68 విడి ప్రతి వెల: 30 రూ. డిసెంబర్ 2018

Editor: Narayana Sarma

Owned, Printed and Published by:
Kottapalli Prachuranalu,
1-127/A, Near MRO Office,
Chennekothapalli,
Ananthapuramu District
Andhra Pradesh-515101
Website: http://kottapalli.in
Email: team@kottapalli.in
Phone: 7702877670

Printed at:
Mudrica Offset Printers,
Sanyasi Raju street,
Gandhi Nagar,
Vijayawada,
Andhrapradesh
Phone: 08662579129

RNI Registration No: APTEL/2014/62705
Postal Registration No: HDP/008/2018-2020

స్ఫూర్తి : యు. సుబ్బరాజు

సంపాదకులు: నారాయణ శర్మ

ప్రచురణ:

కొత్తపల్లి ప్రచురణలు, చెన్నేకొత్తపల్లి

యాజమాన్యం:

సత్య - ఫౌండేషన్ ఫర్ ఎ హెల్దీ సొసైటీ, చెన్నూరు.

చిత్రాలు:

అడవి రాముడు : 9491870753

రాధా స్కూల్ (అనంతపురం) లో చదివే పిల్లలు

వెబ్సైటు నిర్వహణ:

ఆనంద్, లక్ష్మి

వాణిజ్యం, మార్కెటింగు:

బి. అశోక్: 9963571510

కె. మల్లికార్జున: 9000453887

విషయ సూచిక

ముఖచిత్రం: పుస్తకాల పండుగ

సౌజన్యం: డా.సిరి

కొత్తపల్లి 102 వ పుస్తకం!

పర్యావరణం

గాలిలో భరించలేనంత పొగ. నేలలో రసాయనాలు. ఆకాశంలో ఓజోన్ పొరకు చిల్లి. నదుల్లో వరదలు, సముద్రాల్లో సునామీలు, కొండల్లో భూకంపాలు, మహానగరాల్లో మంచి గాలిని కొనుక్కోవాల్సిన పరిస్థితులు, పల్లెల్లో మంచి నీళ్లను కొనాల్సిన పరిస్థితులు.

వానలు ఊరించటమే తప్ప, నిజంగా పడట్లేదు. పడ్డచోట్ల వరదలు, లేని చోట్ల తుఫానులు, కరువులు. మొక్కలకు, చెట్లకు అందనంత లోతుల్లో భూగర్భజలాలు. తగ్గి పోతున్న అడవులు, కష్టాల్లో వన్యమృగాలు. అంతటా వ్యాపించిన రేడియేషన్, వివిధ రకాల తరంగాలు పక్షుల జీవితాల్నే కాక మానవ శరీరాల్ని కూడా ప్రభావితం చేసే స్థాయిలలో.

తరిగిపోతున్న పెట్రోలు నిల్వలు. పెరిగిపోతున్న ప్లాస్టిక్ వినియోగం.

పర్యావరణ సంక్షోభం అంటే ఇవన్నీ.

వీటన్నిటికీ వెనక మనం విచక్షణ లేకుండా కొట్టేస్తున్న చెట్లు, నాశనం చేస్తున్న అడవులు, దోచేస్తున్న శిలాజ ఇంధన వనరులు ఉన్నాయి. మనం వాడే పెట్రోలు, డీజిల్, నైలాన్-రేయాన్ వంటి బట్టలు, ప్లాస్టిక్ వస్తువులు, సింథటిక్ ఉత్పాదనలు అన్నీ భూగర్భంలో ఎంతో లోతుల్లో -కోట్ల సంవత్సరాల క్రితం- నిక్షిప్తం అయిపోయిన అడవులు, జంతు కళేబరాలు నుండి తయారైన ఇంధనపు ఉత్పాదనలే. మనం ఆ ఇంధనాన్ని వాడుకునే క్రమంలో ప్లాస్టిక్కులను ఉత్పత్తి చేస్తున్నాం. ఒకవైపున ఈ వనరులు తగ్గిపోతూ కంగారు పుట్టిస్తుండగా, మరో వైపున వాటి మితిమీరిన వినియోగం పర్యావణ సమస్యల్ని తెచ్చిపెడుతున్నది.

అమెరికా, కెనడా వంటి దేశాల్లో ప్లాస్టిక్ వినియోగం చాలా ఎక్కువగా, తలసరిన 136 కిలోలు ఉండగా, మనదేశంలో 36 కిలోలు ఉంది. ఇక ప్లాస్టిక్ వ్యర్థాల పరంగా, చైనా మొత్తం 60 మిలియన్ టన్నుల చెత్తను ఉత్పత్తి చేస్తే, అమెరికా 38 మిలియన్ టన్నులతో రెండోస్థానంగా ఉంది. మన దేశం బాగా వెనకనే, 5.6 మిలియన్ టన్నుల ప్లాస్టిక్ చెత్తను ఉత్పత్తి చేస్తూ్తన్నది లెండి. ఈ చెత్తలో అధిక భాగాన్ని ఏ దేశానికాదేశం సముద్రం పాలు చేస్తున్నది. దీన్ని కాలిస్తే ఒక దోషం, కాల్చకుంటే ఒక కష్టం అవుతున్నది.

దీన్ని దృష్టిలో ఉంచుకొని మనందరం మన జీవితాలలో ప్లాస్టిక్ వినియోగాన్ని బాగా తగ్గించటం అవసరం. ప్లాస్టిక్ బ్యాగుల బదులు బట్ట బ్యాగులు, ప్లాస్టిక్ బట్టల బదులు నూలు బట్టలు వాడాలి. చెట్లను బాగా పెంచి, కాగితపు ఉత్పాదనల్ని పొదుపుగా ఉపయోగించుకోవాలి. ప్లాస్టిక్ వస్తువుల్ని వాడుకుండా చూసుకోవాలి. డిస్పోజబుల్ వస్తువులు కాక, మళ్లీ మళ్లీ వాడే వస్తువులకు పెద్దపీట వేయాలి. ప్రమాదకరమైన రసాయనాల్ని కలిగి ఉండే బ్యాటరీలు,

ఫోటోగ్రఫీ సాధనాలు, ఎసి యంత్రాలు, ఫ్రిజ్‌ల వంటివి అదుపు తప్పకుండా చూసుకోవాలి. రేడియేషన్ వల్ల కలిగే ప్రమాదాన్ని దృష్టిలో ఉంచుకొని, శాస్త్ర సాంకేతిక ఉత్పాదనల పట్ల మనకున్న మోజుకు కళ్లెం వేయటం కూడా చాలా అవసరం. కోరికలు ఎక్కువైన కొద్దీ మనిషి తనను తాను కష్టపెట్టుకోవటమే కాక, మనకు ఆవాసమైన భూమిని కూడా కష్టాల పాలు చేస్తున్నాడు కదూ?

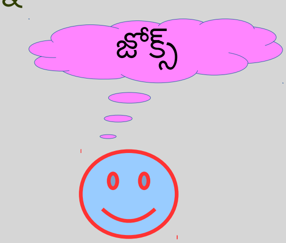
ప్లాస్టిక్‌ల వాడకాన్ని, రసాయనాల వినియోగాన్ని తగ్గిస్తూ పర్యావరణాన్ని కాపాడే దిశగా అడుగులు వేస్తున్న మీకందరికీ అనేకానేక శుభాకాంక్షలతో

కొత్తపల్లి బృందం.

ఇంటి గుట్టు!

రాణి: ఇల్లరికపు అల్లుడు కావాలంటున్నావు? మీకు అంత ఆస్తి ఉందా?

వాణి: ఆస్తి లేదు గానీ, పని ఎక్కువ ఉంది... అందుకే వెతుకుతున్నాం!

టీవీ తెలివి!

భార్య: ఏవండీ.. నాకు కడుపులో మంటగా ఉంది..!

భర్త: ఎప్పటినుండే..?!

భార్య: ఎదురింటావిడ మెడలో నక్లెస్ చూసినప్పటినుండీ.

అబద్ధాల పుట్టలు!

తల్లి: బిట్టూ! ఎప్పుడూ నిజాలే చెప్పాలమ్మా; అబద్దాలు ఆడకూడదు!

బిట్టు: మరి నువ్వేంటి? పక్కింటి ఆంటీ పంచదార అడిగితే ఉండి కూడా లేదని చెబుతావు?

మంచి హోంవర్కు!

సువర్ణ: పొద్దున్నుంచి ఆటలే ఆడతున్నావు. వచ్చి హోం వర్క్ చేసుకో రాజూ!

రాజు: ఇది కూడా హోం వర్కే అమ్మా. మా డ్రిల్ మాస్టారు ఇచ్చారు!

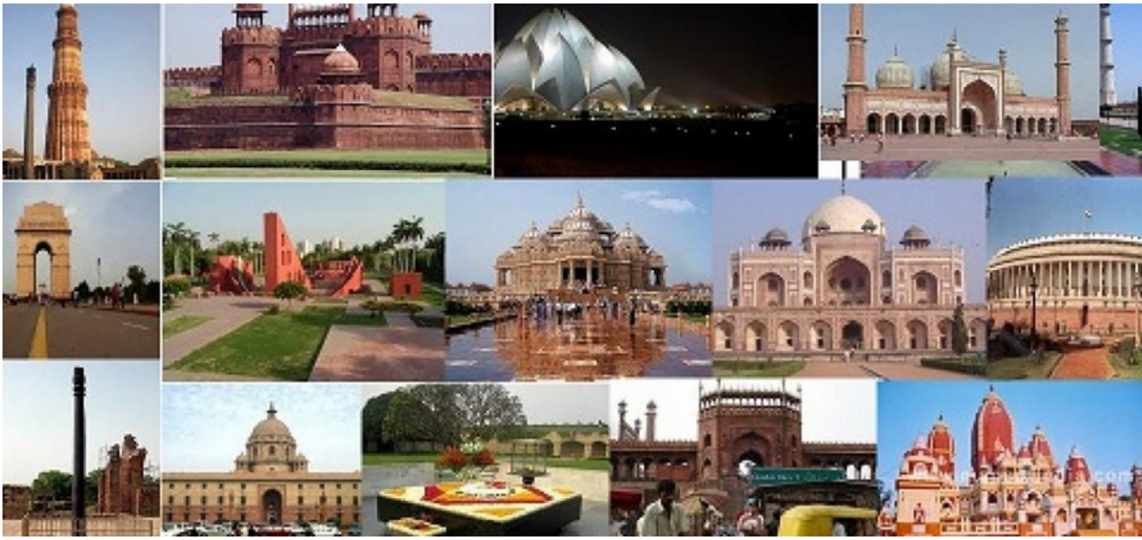
ఉద్భాసితాఖిల ఖలస్య విశృంఖలస్య
ప్రోద్గాఢ విస్మృత నిజాధమ కర్మవృత్తే:।
దైవాదవాప్త విభవస్య గుణ ద్విషోస్య
నీచస్య గోచర గతే: సుఖమాప్యతే కై:॥

సంస్కృత మూలం
(భర్తృహరి)

ఖలులగువారి నెల్ల నధికార సమర్థుల జేసి, తా నిర
ర్గళగతియై నికృష్ట నిజ కర్మము విస్మృతి పాలొనర్చి, ని
శ్చల గుణవైరియై, విధి వశంబున సంపదగాంచి, త్రుళ్ళుచున్
మెలగు నృపాలు దేశమున మేలు లభించునె యెట్టివారికిన్?

తెలుగు అనుసరణ
(ఏనుగు లక్ష్మణ కవి)

భావం: దుర్మార్గులందరికీ అధికారాన్ని కట్టబెట్టి, తనకు ఎవ్వరూ అడ్డం లేనట్లు వ్యవహరిస్తూ, తాను చేసే ఘోరమైన పనులన్నిటినీ కప్పిపుచ్చి, మంచి గుణాల పట్ల దృఢమైన అవిశ్వాసంతో ప్రవరిస్తూ, విధి వశాత్తూ సంపాదించుకొని ధనికుడై, గర్వాతిశయంతో మెలగే రాజు ఉన్నప్పుడు, అలాంటి దేశంలో ఎంత గొప్పవారికైనా మేలు కలుగుతుందా? కలుగదు అని భావం.

ఢిల్లీ కబుర్లు

బిట్టు కథ

జరిగిన కథ: ఢిల్లీలో ఉండే బిట్టు సెలవల్లో అమ్మమ్మ ఊరికి వచ్చాడు. అక్కడ దావీద్, చిట్టి వాడికి స్నేహితులయ్యారు. తాతయ్య దావీద్‌కు చదువు చెప్పిస్తున్నారు.

రచన: అనురాధ నాదెళ్ళ, పోరంకి, కృష్ణాజిల్లా.

తాతమ్మకి నిద్ర వస్తున్నట్టు ఉంది, అయినా కబుర్లు వినాలన్న ఆశతో, 'ఓ కప్పు కాఫీ ఇవ్వవే మణీ' అంటూ కోడల్ని పురమాయించింది. ఢిల్లీలో చూడదగ్గ ప్రదేశాల గురించి బిట్టు అనర్గళంగా చెబుతూంటే నోళ్ళు తెరిచి వింటూ ఉండి పోయారు పిల్లలు. తాతమ్మకి కాఫీ, దాంతో పాటు పిల్లలకి కాసిని జంతికలు, రవ్వలడ్లు తెచ్చిపెట్టింది అమ్మమ్మ. బిట్టు ఉత్సాహంగా తన ఊరి విశేషాలు చెబుతున్నాడు. వాడి మాటలు వింటూ "వీడు వచ్చినప్పుడు తెలుగు రానట్లు ఎట్లా ఉన్నాడు, ఈ కొద్ది రోజుల్లోనే ఎంత మారిపోయాడు?! మాతృభాషకు నిజంగానే మనసు లోపల గట్టి ముద్ర ఉంటుందేమో, కాలం ప్రభావం వల్ల ఎంత మరుగు పడ్డా,

తగిన సమయం రాగానే అది చకాలున బయటికి వచ్చేస్తుందేమో" అని ఆలోచనలో పడింది అమ్మమ్మ.

ఆలోగా బిట్టు 'ఇందిరా గాంధీ మ్యూజియం' గురించి చెప్పసాగాడు: ప్రియదర్శిని చిన్నప్పటి కథల దగ్గరినుండి, ఆవిడ పెద్దయి, హత్యకి గురైన రోజు వరకు అనేక సంగతులు చెప్పాడు వాడు. "ఆవిడ హత్య చేయబడినప్పుడు వేసుకున్న చీరను అలాగే రక్తపు మరకలతో మ్యూజియంలో ఉంచారు తెలుసా?" అని వాడు అడిగితే చిట్టి, దావీదు ఆశ్చర్యంతో నోళ్ళు తెరిచారు. "ఆవిడ చనిపోయిన స్థలంలో ఒక గాజు పలకని కూడా అమర్చారు" అని బిట్టు చెబితే, "నువ్వు చూసావా? భయం వెయ్యలేదా?" అని అడిగింది చిట్టి.

"భయం ఎందుకు? అక్కడ అంతా ఉంటారు కదా" అని హుందాగా జవాబిచ్చాడు బిట్టు.

ఇందిరాగాంధీ వాళ్ల నాన్న జవహర్ లాల్ నెహ్రూ చిన్నప్పటి సంగతులు కూడా బిట్టూకు బాగా తెలుసు. "ఆ చిట్టి మెదడులో ఎన్నెన్ని సంగతులు పెట్టుకున్నాడు?" అని అమ్మమ్మ ఆశ్చర్యపడ్డది. వాడు ఆయన జీవిత విశేషాలు ఒక్కటొక్కటిగా చెబుతుంటే, "వీడికి చరిత్ర అంటే ఉన్న ఆసక్తే వీటన్నింటినీ గుర్తుంచుకునేలా చేసి ఉండాలి. ఆ మ్యూజియంలు అన్నీ చూడటం వల్ల, అక్కడ ప్రదర్శించిన వస్తువుల నేపథ్యాన్ని వాళ్లెవరో సరిగ్గా చెప్పటం వల్ల, ఆ వివరాలన్నీ వాడి మెదడులోకి బాగా ఎక్కాయి" అనుకున్నది. "అబ్బ! వీడికి ఎన్నెన్ని సంగతులు తెలుసు!" అని చిట్టి, దావీదు ఆశ్చర్యంగా విన్నారు- వాడు ఏం చెబితే అది.

"మొదటి ప్రపంచ యుద్ధం అని, అన్ని దేశాలూ యుద్ధం చేసుకున్నాయి ఒకసారి. దానిలో చనిపోయిన ఏడువేల మంది సైనికులను స్మరించుకుంటూ వాళ్లకు గుర్తుగా కట్టారు

'ఇండియాగేట్'. అది బలే ఉంటుంది. దాని గోడల మీద వాళ్ళందరి పేర్లనూ రాసిపెట్టారు. ఎప్పుడూ వెలుగుతూ ఉండే టార్చి ఉంటుందక్కడ" చెప్పాడు బిట్టూ. "ఎప్పుడూ, ఎట్లా వెలుగుతుంది? నూనె ఎవరు పోస్తారు? మన ఊరి గుళ్ళో పూజారిలాగా అక్కడ ఎవరైనా ఉంటారా?" అడిగింది చిట్టి. "అది నూనె దీపం కాదు" అన్నాడు బిట్టు. "కరెంటు బల్బు అయి ఉంటుంది" అన్నాడు దావీదు. "కాదు, అది గ్యాస్ దీపం. ఢిల్లీలో చాలా ఇళ్లకి గ్యాస్ సిలిండర్లలో కాక, పైపుల ద్వారా సప్లై అవుతుంది" అని చెబితే "గ్యాస్ దీపమా!" అని పిల్లలిద్దరూ తెగ ఆశ్చర్య పోయారు.

ప్రపంచంలోకెల్లా అతి పెద్ద గుడి- 'స్వామి నారాయణ మందిరం, అక్షరథామ్' అని ఒకటి ఉంది ఢిల్లీలో. ప్రపంచంలో ఎక్కడెక్కడినుండో గ్రానైటు రాయి, పాలరాయి తెచ్చి కట్టారు ఆ గుడిని. అక్కడ కూడా ఓ పెద్ద మ్యూజియం ఉంది. అక్కడ ఒక పెద్ద కొలనుంది; ఆ కొలనులో పడవలు తిరుగుతుంటాయి. వెళ్ళినవాళ్ళు ఆ పడవల్లో ఎక్కి సొంతగా నడుపుకుంటూ తిరగచ్చు!" ఉత్సాహంగా చెప్పాడు బిట్టు.

"ఓహ్.. నాకు పడవ ప్రయాణం అంటే చాలా ఇష్టం" అన్నాడు దావీద్. "నాకు కూడా. నాకు ఈత కూడా వచ్చు" అన్నది చిట్టి.

"స్వామి నారాయణ్ మందిర్లో ఒక క్యాంటీన్ ఉంటుంది- దానిలో ఎన్నెన్ని రకాల తిండి పదార్థాలు దొరుకుతాయో! నాకైతే 'స్వామి నారాయణ్ పొంగల్' చాలా నచ్చింది" చెప్పాడు బిట్టు.

"అన్నన్ని ప్రసాదాలు పెడతారా?" అడిగింది చిట్టి.

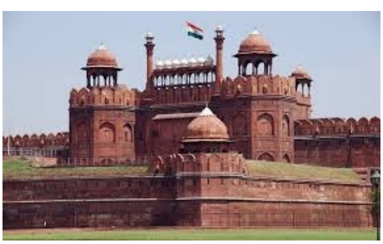
"కొన్ని పెడతారు, కొన్ని కొనుక్కోవాలి. అక్కడంతా కొనుక్కునేవే ఎక్కువ" చెప్పింది అమ్మమ్మ.

"మేం ఒకరోజు ప్రొద్దునే లోఢి గార్డెన్స్ కి వెళ్ళాం. చాలా పెద్ద తోట అది. తొంభై ఎకరాలు ఉంటుంది. అంతా ఉదయాన్నే అక్కడ తోట చుట్టూ ఎంతంటే అంత పరుగెత్తుతూ ఉంటారు" చెప్పాడు బిట్టూ.

"ఎందుకు?" అడిగింది చిట్టి.

"ఆరోగ్యం కోసం! ఇక్కడిలాగా పట్నాల్లో వాళ్లకు శ్రమచేసే అవకాశం ఉండదు- అందుకని ప్రత్యేకంగా పరుగెత్తాలి అలాగ!" చెప్పింది అమ్మమ్మ "అవును కదా! పల్లెల్లో వాళ్లతో పోలిస్తే పట్నాల వాళ్లకు ఎన్ని కష్టాలు!" అనుకుంటూ.

"ఢిల్లీలో ఎర్రకోట ఉంటుంది కదా? నువ్వు చూసావా?" అడిగాడు దావీద్. "ఓం! చూసా!" చెప్పాడు బిట్టు. "మొఘల్ చక్రవర్తుల పాలన మొదలైనప్పుడు కట్టారు దాన్ని, ఎర్రటి రాయితో. ఇప్పుడు కూడా జాతీయ పండుగలప్పుడు మన జెండాను అక్కడే ఎగుర వేస్తారు. సాయంత్రం పూట కోటను చూసేందుకు వెళ్తే "సౌండ్ అండ్ లైట్ షో" అని ఒకటి చేస్తారక్కడ. మొత్తం అంతా చీకటిగా ఉన్నప్పుడు, కోటలో ఒక్కోవైపుకూ లేజర్ కిరణాలు వేసి, దాని గురించి కథలాగా చెబుతారు" చెప్పాడు బిట్టు.

"అవన్నీ అర్థం అవుతాయా, నీకు?" అడిగింది అమ్మమ్మ బిట్టూని. "సొంతగా అర్థం కావు అమ్మమ్మా! అమ్మా వాళ్ళు ఉండి చెబుతుంటే తెలుస్తుంది అంతే" అన్నాడు వాడు. "అవునవును. ఇట్లాంటి చోట్లకి పిల్లల్ని తీసుకెళ్ళేముందు పెద్దవాళ్ళు సొంతగా బాగా

తెలుసుకోవాలి" అన్నది అమ్మమ్మ.

"తాజ్ మహల్ చూసావా మరి?" అడిగింది చిట్టి.

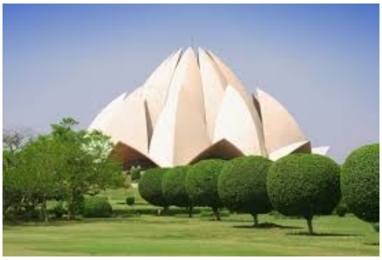
"తాజ్ మహల్ దిల్లీలో ఉండదు కదా, ఆగ్రాలో ఉంటుంది" అన్నాడు బిట్టు. "..అయితే దిల్లీలో తాజ్‌మహల్ లాగానే ఉండే 'హుమయూన్ టూంబ్' ఉంటుంది. ఇది తాజ్‌మహల్ కంటే ఇంకా పాతది. దీన్ని చూసేందుకు కూడా అందరూ సాయంత్రాలలో వెళ్తారు.

"కుతుబ్ మినార్ గురించి చెప్పలేదు" గుర్తుచేసింది అమ్మమ్మ.

"'మినార్' అంటే పెద్ద స్తంభం అన్నమాట. హైదరాబాదులో చార్మినార్ ఉన్నట్లే. అయితే ఇది ఒక్కటే స్తంభం, చాలా ఎత్తుగా ఉంటుంది. మొఘలు చక్రవర్తులు సాధించిన విజయాలకి గుర్తుగా 'కుతుబుద్దీన్ ఐబక్' అనే చక్రవర్తి కట్టించాడు దీన్ని. ఈ స్తంభంలో 5 అంతస్థులు ఉంటాయి. వీటిని కూడా ఎర్రటి రాయినీ, పాలరాయినీ కలిపి కట్టారు.

"అమ్మో!ఢిల్లీలో చాలానే ఉన్నాయే, చూసేందుకు?" అన్నది చిట్టి.

"ఇంకా చాలానే ఉన్నై. 'బహాయి టెంపుల్' అని ఒకటి ఉంది, అది మొత్తం తామర పువ్వు ఆకారంలో ఉంటుంది. ఏమంటే దీన్ని పూర్తిగా తెల్లటి పాలరాయితో కట్టారు. దీని చుట్టూ 9 నీటి మడుగులు ఉంటాయి. అన్ని మతాలవాళ్ళూ ఇక్కడ

ప్రేయర్, మెడిటేషన్ చేసుకుంటారు. ఇంకా జంతర్ మంతర్ అని, పాతకాలంవాళ్ళు గ్రహాల్నీ, నక్షత్రాల్నీ గమనించేందుకు కట్టినది ఒకటి ఉంటుంది.. ఇంకా చాలా ఉన్నై. మీరు ఎప్పుడైనా వస్తే చూపిస్తాను" అన్నాడు బిట్టూ.

'అబ్బ, ఇవన్నీ చూసావా, నువ్వు?!' అడిగారు చిట్టి, దావీదు. వాళ్ల గొంతుల్లో ఆశ్చర్యం, కొంచెం అసూయ వినిపించాయి.

'ఓఁ! అన్నీ చూసాను. అమ్మమ్మ వాళ్ళు, నానమ్మ వాళ్లు వచ్చినప్పుడు, ఇంకా ఎవరైనా చుట్టాలొచ్చినప్పుడు వాళ్లని తీసుకొని వెళ్తాం మేము!'

'వీటిలో నీకు ఏది ఎక్కువ ఇష్టం' అంది చిట్టి.

'ఎర్ర కోట, ఇండియాగేట్ నాకు చాలా ఇష్టం. చలికాలంలో స్వెట్టర్లు తొడుక్కుని, రాత్రి పూట ఇండియా గేట్ దగ్గర కూర్చుని, అక్కడి లైట్లు చూస్తూ, వేడి వేడి మొక్క జొన్నలు, చల్లటి ఐస్ క్రీమ్ తింటుంటే భలే ఉంటుంది తెలుసా?!' అంటూ వాళ్లిద్దర్నీ ఊరించాడు బిట్టూ.

అంతలో అకస్మాత్తుగా బిట్టు తాతమ్మని గమనించాడు, ఆవిడ ఎప్పుడో నిద్రలోకి జారుకుంది. "దిల్లీ కబుర్లు చెప్పమని అడిగింది తనే, మళ్ళీ ముందుగా నిద్రపోయింది కూడా తనే!" అనుకున్నాడు వాడు. వాడి మనసు అర్థం అయినట్టే అమ్మమ్మచెప్పింది- 'పెద్దవాళ్లు

పసిపిల్లలతో సమానంరా బిట్టూ. వాళ్లు ప్రత్యేకమైన వాళ్లు' అని.

వీరబాబు వచ్చి పిల్లల్ని తీసుకెళ్లబోయేంతలో తాతయ్య కూడా వచ్చారు.

'ఇంకా మీకబుర్లు అవలేదూ' అన్న తాతయ్యతో, దావీదు ఉత్సాహంగా చెప్పాడు, "ఇవాళ్ళ బిట్టు మమ్మల్ని ఢిల్లీ అంతా తిప్పి చూపించాడండి" అని.

'నిజంగా కూడా తిప్పి చూపిస్తాడు. మనం అందరం కలిసి వచ్చే వేసవి సెలవులకి ఢిల్లీ వెళ్దాం, సరేనా?' అన్నారు తాతయ్య. చిట్టి, దావీదుల ముఖాలు ఆశ్చర్యంతోటీ, సంతోషంతోటీ వెలిగిపోయాయి!

ఆరోజు పడుకోబోయే ముందు బిట్టు తాతమ్మ గురించి ఒక కవిత రాసుకున్నాడు, "అయితే పెద్దవాళ్లు ప్రత్యేకమైనవాళ్లన్నమాట! అమ్మమ్మ చెప్పింది" అనుకుంటూ-

"తాతమ్మ, తాతయ్యకి అమ్మ-

అయినా అమ్మమ్మ-తాతయ్యలే, తాతమ్మకి అమ్మా-నాన్నా!

ఒక్కపన్నూ లేని తాతమ్మ-

ఎప్పుడూ ఏదో తింటున్నట్టే ఉంటుంది తమాషాగా!

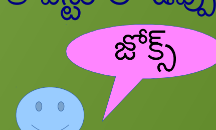
ఏమి చెప్పినా వినపడదంటుంది-

'పైగా అంత చిన్నగా మాటలాడతావేమిరా' అంటుంది-

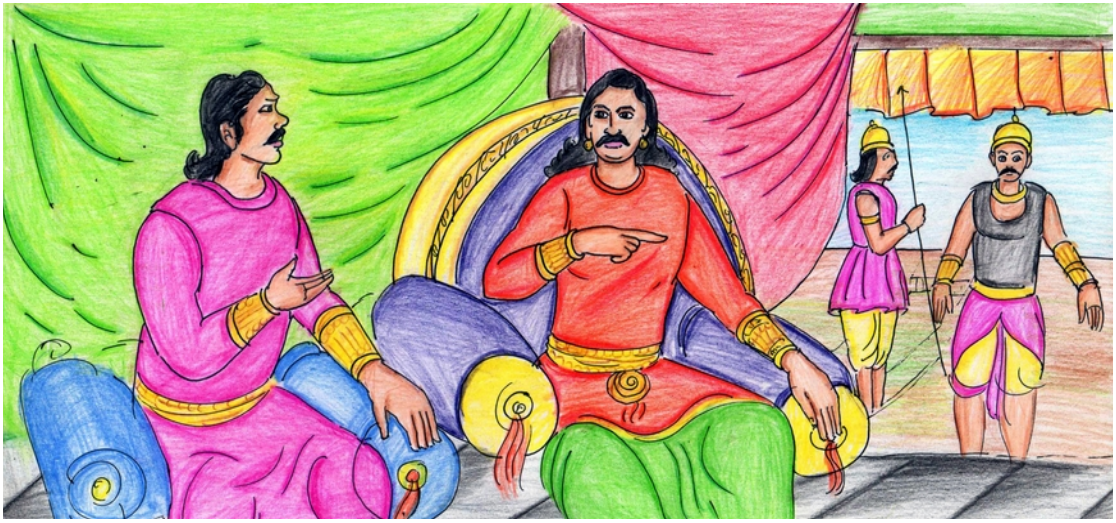
తాతమ్మ ప్రపంచంలోనే గొప్ప క్రియేషన్ నిజంగా!"

రాము: పళ్ళు తోముకుంటూ రాజుతో ఇలా అంటాడు. రాజు మీ టూత్ పేస్టు లో ఉప్పు ఉందా...

రాజు: లేదు...ఊర్లో రెండు కోట్లు అప్పు ఉంది.. తీరుస్తావా?!

మరుక్షణాన రాము అక్కడ లేడు!

విశ్వసనీయత

రచన: హిమవర్షిణి, 8 వ తరగతి, రిషీ వ్యాలీ స్కూల్, మదనపల్లి.

అనగనగా ఒక రాజు ఉండేవాడు. ఆ రాజుకి ఫకీర్ అనే ఒక స్నేహితుడు ఉండేవాడు. ఫకీర్ అంటే రాజుకి చాలా ఇష్టం. అతని పట్ల ఎనలేని ప్రేమాభిమానాలు చూపేవాడు.

ఒకసారి మిత్రులు ఇద్దరూ వేటకు వెళ్ళారు. జంతువుల్ని వెంటపడి తరమటంలో వాళ్లిద్దరూ తమ పరివారం నుండి దూరం పోయి, ఎక్కడో తప్పిపోయారు.

ఆ సంగతి తెలిసే సరికి వాళ్ళిద్దరికీ బాగా దప్పిక, ఆకలి అవుతున్నాయి. దగ్గర్లో నీళ్ళు దొరికే అవకాశం ఏదీ కనిపించలేదు. అయితే దగ్గరలోనే పెద్ద చెట్టు ఒకటి కనిపించింది. వాళ్ళిద్దరూ మెల్లగా ఆ చెట్టు క్రిందికి చేరుకున్నారు.

చెట్టైతే పెద్దగా ఉంది గానీ, అదేం చెట్టో తెలియదు. దానికి పెద్దగా కాయలూ లేవు, ఒకే ఒక్క కాయ ఉంది, చెట్టు మొత్తానికీ.

"ఈ చెట్టు మీద పక్షులు పెద్దగా ఉన్నట్లు

లేదు" అన్నాడు ఫకీర్.

"అవును. దీని క్రింద పడుకుంటే పక్షుల రెట్టల సమస్య ఉండదు" నవ్వాడు రాజు "కొంచెం ఆ కాయ ఏమైనా అందుకోగలవేమో, ప్రయత్నించరాదూ?" అన్నాడు.

వెంటనే ఫకీర్ గుర్రం ఎక్కి, కొంచెం శ్రమపడి, ఆ కాయని అందుకున్నాడు. దాన్ని నిశితంగా పరిశీలిస్తూ "ఈ కాయ ఏదో వింతగా ఉన్నది మిత్రమా! తినచ్చో తినకూడదో తెలీదు" అన్నాడు.

రాజు దాన్ని అందుకొని, తన కత్తితో దాన్ని ఆరు ముక్కలుగా కోశారు. "తిని చూద్దాం, ఏ కొంచెం బాగున్నా తినచ్చు. నాకు మటుకు చాలా ఆకలిగా ఉన్నది" అంటూ అలవాటు ప్రకారం ఫకీర్‌కు ఒక ముక్కను ఇచ్చాడు.

ఫకీర్ గబుక్కున దాన్ని నోట్లో వేసుకొని, వెంటనే "ఆహా! ఎంత తియ్యగా ఉంది ఈ పండు! నా జీవితంలోనే ఇంత తియ్యటి పండును తినలేదు! ఇంకో ముక్క ఇవ్వండి!" అని అడిగాడు.

రాజు ఇచ్చాడు. అది తిన్నాక మరోకటి , ఆ తరువాత మరోటి... అట్లా ఐదు ముక్కలు తినేసి, మిగిలిన ఆ ఒక్కటి కూడా అడిగాడు ఫకీర్.

రాజుగారు నవ్వారు. "ఫకీర్! బలే స్వార్థమబ్బా, నీది! నా మీద నీకు ఏ కొంచెం అన్నా ప్రేమ ఉందనుకున్నాను గానీ, అట్లాంటిదేమీ లేదని బలే నిరూపించుకున్నావు. ఇస్తున్న కొద్దీ తీసుకుంటూనే పోతున్నావు కదా?! నాకంటూ ఒక్క

ముక్కకూడా మిగిల్చేట్లు లేవేం! నాకు కూడా ఆకలిగానే ఉంది- ఇది నాదే" అంటూ చటుక్కున ఆ ముక్కను నోట్లో వేసుకున్నాడు.

కానీ ఆ కాయ తినేట్లే లేదసలు! ఘోరమైన రుచి, భయంకరమైన వాసన- 'తింటే ఏమైపోతామో!' అన్నట్లు ఉన్నది.

రాజు వెంటనే దాన్ని ఉమ్మేసి "ఎందుకు, అబద్ధం ఎందుకు చెప్పావు? ఇంత చేదుగా ఉన్న కాయను 'తియ్యగా ఉంది' అని ఎందుకన్నావు? పైగా గడ్డు చేదుగా ఉన్నా, అన్ని ముక్కలు తిన్నావు!" ఆశ్చర్యపోతూ అడిగాడు ఫకీరును.

"తమ చేత్తో ప్రేమగా ఇచ్చిన పండుని బాలేదని తమర్ని నొప్పించబుద్ధి కాలేదు మహారాజా! అంతేకాక, తమరు బాగా దప్పిగొని ఉన్నారు; ఆకలిగా కూడా ఉన్నారు. నేను తినకుండా ఆపితే తమరు తింటారు. అడవి పళ్ళు- ఏది మంచిదో, ఏది విషపూరితమో కనుక్కునేందుకు ఒక పరీక్ష, వాటిని పక్షులు తింటున్నాయా, లేదా అనేది. ఈ చెట్టుమీద పక్షులు కూడా నివాసం లేవు కదా, అందువల్ల అనుమానం వచ్చింది" అన్నాడు ఫకీర్ ఆప్యాయంగా.

అయితే ఆ సరికే అతని ముఖ కవళికల్లోను, మాట లోను తేడాని గమనించిన రాజు వెంటనే అతన్ని తీసుకొని ఆఘమేఘాలమీద రాజ్యం చేరుకున్నాడు. అక్కడ రాజవైద్యుల పర్యవేక్షణలో వారిద్దరి ఆరోగ్యం త్వరలోనే మెరుగైంది.

అటుపైన రాజు తెలివి, విశ్వసనీయత ఉన్న ఫకీరును తన ఆంతరంగికుడుగా నియమించుకొని, అనేక సంవత్సరాలపాటు చక్కగా రాజ్యాన్ని పాలించాడు. ★

వింత ప్రశ్నలు

సేకరణ: హర్షసాయి, ఆరవతరగతి, వికాస విద్యావనం, పోరంకి, కృష్ణాజిల్లా మార్పు చేర్పులు: కొత్తపల్లి.

విదేహ రాజ్యాన్ని విమలవర్ధనుడు పరిపాలిస్తున్న కాలంలో, పొరుగున ఉన్న సుదేహ రాజ్యాన్ని వీరవర్ధనుడు పరిపాలించేవాడు. ఇరుగు పొరుగు రాజ్యాలు ఐనప్పటికీ వాటికి తాతలనాటి నుండీ పరస్పర మైత్రి లేదు. యుద్ధానికి ఎప్పుడు ఏ చిన్న అవకాశం దొరుకుతుందా అని ఇరు రాజ్యాల ప్రభువులూ వేచి చూసేవాళ్ళు.

అయితే విమల వర్ధనుడూ, వీర వర్ధనుడూ మటుకు ఒకే గురువుగారి దగ్గర, ఒకే సమయంలో విద్యలు నేర్చుకున్నారు. చదువుకునే నాటినుండీ ఇరువురి మధ్యా వ్యక్తిగత సాన్నిహిత్యం ఉంది. కానీ, రాజ్యభారం తలకెత్తుకున్నాక, ఇద్దరికీ కూడా తమ తమ మంత్రి సామంతుల మాట వినకపోతే వీలయేట్లు లేదు. వ్యవస్థ మొత్తం పాత ప్రభువుల ధోరణిలోనే, కొట్లాటల మధ్య కొనసాగుతున్నది.

'ఈ కొట్లాటలకు పూర్తిగా మంగళం పాడాలి' అని నిశ్చయించుకున్న వీరవర్ధనుడు తన వారితో "మంత్రులారా! యుద్ధాల వల్ల ఇరు రాజ్యాల ప్రజలూ ఇక్కట్ల పాలవుతారు తప్ప, మరే లాభమూ ఉండదు. ఇన్నేళ్ళుగా మనం చూస్తూనే ఉన్నాం కదా?" అన్నాడు.

"మనం మంచివారమే ప్రభూ! కానీ అవతలి వారు దుర్మార్గులు. మన స్నేహానికి పాత్రులు కారు. వారికి తెలివితేటలు శూన్యం. మనం కావాలని యుద్ధం చేస్తామా ఎప్పుడైనా? తప్పంతా వారిదే.." అన్నారు మంత్రులు.

ఇలా కొంత చర్చ జరిగిన తర్వాత వీరవర్ధనుడు "సరే, అయితే ఒక పని చేద్దాం. మీరు అంతా కలిసి మూడు ప్రశ్నలను తయారు చేయండి. మన తరపున రాయబార బృందం ఒకటి వారి రాజ్యానికి వెళ్ళి, వారి రాజును ఈ మూడు ప్రశ్నలూ అడుగుతుంది. ఆ ప్రశ్నలకు తగిన సమాధానం వస్తే మనం వారిని సమ ఉజ్జీలుగా గుర్తించి, మిత్రత్వంతో మసలుదాం. లేదంటే వారితో తక్షణం యుద్ధం చేసి, వారి రాజ్యాన్ని కైవశం చేసేసుకుందాం" అన్నాడు స్థిరంగా.

దాంతో సుదేహ మంత్రి బృందం ఒకటి బయలుదేరి విదేహరాజ్యానికి వెళ్ళింది. విమలవర్ధనుడు, అతని మంత్రి పరివారం వారికి స్నేహపూర్వకంగా స్వాగతం పలికారు. ఆనాటి ఉదయం విమలవర్ధనుడు కొలువుతీరి ఉండగా వారు తమ రాజుగారు వ్రాసి ఇచ్చిన లేఖను ఒకదాన్ని అందించారు.

అందులో ఇలా ఉన్నది:

"విదేహ ప్రభువులు మహారాజశ్రీ విమలవర్ధనులవారికి, సుదేహరాజ్య అధినేత వీరవర్ధనుడు పంపిన లేఖ:

1. మంచి వాళ్ళలో చెడ్డవారు ఎవరు?

2. చెడ్డవాళ్ళలో మంచి వారు ఎవరు?

3. శరీరం వుండి తలలేని జీవి ఏది?

పై మూడు ప్రశ్నలకూ తమ రాజ్యం నుండి సరైన సమాధానం వస్తే తమరిని మాతో సమ ఉజ్జీలుగా భావించి, శాశ్వత మైత్రికి పునాదులు వేస్తాము. అలా కాని పక్షంలో

మనం శాశ్వత శత్రువులమౌతాం. యుద్ధం తప్పదని తెలుస్తుంది"

అది చదివి విమలవర్ధనుడు బిత్తరపోయాడు. తన మంత్రులను సలహా అడిగాడు. వారు కూడా అప్పటికప్పుడు ఏమీ సమాధానం చెప్పలేకపోయారు. వారి కంగారును చూసి సుదేహరాజ్యపు రాయబారులు ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుతున్నారు.

అప్పుడు సభలో వున్న నందనుడు అనే యువకుడు లేచి "మహారాజా! తమరు అనుమతిస్తే వీరి ప్రశ్నలకు నేను సమాధానాలు చెబుతాను. అయితే వాటిని వారి రాజ్యంలోనే, నేరుగా వారి ప్రభువులకు చెప్పవలసి ఉంది. ఇక్కడ చెప్పలేను" అన్నాడు.

రాజుగారు సుదేహ రాజ్య మంత్రి బృందం వైపుకు చూసారు. వారు 'సరే' అన్నట్లు తల ఊపారు. వెంటనే రాజుగారు నందనుడిని వారితో బాటు సుదేహ రాజ్యానికి పంపించారు.

మంత్రులు చెప్పిన విశేషాలు విని, వీరవర్ధనుడు చిరునవ్వు నవ్వాడు. తన అంత:పురానికి దగ్గర్లోనే ఒక గదిలో నందనుడికి వసతి కల్పించాడు.

అయితే తెల్లవారు జామున, అంత:పురంలో గందరగోళం రేగింది. 'రాణిగారి నగలన్నీ మూటగట్టుకుని పారిపోబోతున్న నందనుడు మూటతో సహా పట్టుబడ్డాడు' అన్న వార్తతో రాజ్యం మొత్తం కుతకుతలాడింది. శత్రు రాజ్యపు ఈ మోసగాడిని చూసేందుకు, అతనికి ఏం శిక్ష విధిస్తారో తెల్సుకునేందుకు, వందలాది మంది ప్రజలు ఉదయాన్నే సభకు వచ్చి కూర్చున్నారు. కాళ్ళు చేతులకు సంకెలలతో నందనుడు వీరవర్ధనుడి ముందు ప్రవేశపెట్టబడ్డాడు.

"పొరుగు రాజ్యపు దూతగా వచ్చాడు వీడు. తన రాజ్య గౌరవాన్ని కూడా మన్నించకుండా ఇంత దురాగతానికి ఒడిగట్టాడు. వీడికి ఏం శిక్ష విధించాలి?" అడిగారు రాణిగారు. రాజుగారు తన మంత్రులవైపు చూసారు. "మరణశిక్ష" అన్నారు మంత్రులు ఏకగ్రీవంగా.

"ఈ విషయంలో నువ్వు చెప్పుకునేది ఏదైనా ఉందా?" అడిగారు రాజుగారు, నందనుడిని.

"ఉన్నది ప్రభూ! తమరు మా రాజ్యాన్ని అడిగిన మూడు ప్రశ్నలకు జవాబులు చెబుదామని ఉంది. ముందుగా నేను దొంగిలించుకొని పోతున్న ఆ మూటను తెప్పించి, ఇక్కడ పదుగురి ముందూ తెరవమనండి" అన్నాడు నందనుడు.

భటులు మూటని తెచ్చి పెట్టారు. రాణిగారి చీరతో కట్టబడిన ఆ మూటని జాగ్రత్తగా విప్పారు. అందులో పాత బట్టలు తప్ప మరేవీ లేవు!

నందనుడు నవ్వాడు. "ప్రభూ! నిన్న నడి రాత్రి సమయంలో నేను బయటికి వెళ్ళి, ఈ మూటని తెచ్చి గదిలో పెట్టాను. అదేమిటని అడిగిన అంత:పుర చెలికత్తెకు 'ఇవి రాణిగారి నగలు- ఈ సంగతి ఎవ్వరికీ చెప్పకు!' అని గుసగుసగా చెప్పి, పడుకున్నాను. మూటలో ఏమున్నదీ చూడకనే, ఆ చెలికత్తె, ఈ సంగతిని రాణిగారికి చేరవేసింది. ఆవిడ కూడా తన నగలు ఏమి పోయినాయో చూసుకోలేదు! తన మంచితనం కొద్దీనే, అవతలివారిపైన అభాండాలు వేసిన చెలికత్తె మంచివారిలో చెడ్డది" అన్నాడు ధైర్యంగా.

మరి, "దొంగల్లో మంచివారు ఎవరు?" అడిగారు రాజుగారు.

"ప్రభూ! నిన్న రాత్రి నిజంగానే అంత:పురంలో దొంగతనం చేసేందుకు వచ్చాడు, మీ రాజ్యపు గజదొంగ గంగన్న. అయితే ఆ సరికే నా గురించిన చర్చ అంత:పురం అంతా మారుమ్రోగుతుండటం చూసి, అతను నా దగ్గరికి వచ్చి, బలవంతంగా నా యీ మూటని విప్పి చూసాడు. అందులో ఎలాంటి నగలూ లేవు! కావాలనుకుంటే అతను ఆ సమయంలో కూడా రాణిగారి

ఆభరణాలను దొంగిలించుకొని పోయి ఉండచ్చు! ఆ నేరం నా మీద మోపబడి ఉండేది! అయితే రాజ్య శ్రేయస్సును కోరే ఆ దొంగ అలా చేయలేదు; వట్టి చేతులతో తిరిగి వెళ్ళిపోయాడు. అతను చెడ్డవారిలో మంచివాడు!" అన్నాడు నందనుడు.

సభికులు అందరూ నిశ్చేష్టులు అయిపో-యారు.

మరి "శరీరం ఉండి కూడా తలలేని వాడు?" అడిగారు రాజుగారు.

"నిజంగా అంత:పురంలో నగలు పోయిందీ లేనిదీ తెలుసుకోకుండానే నన్ను దండించమని భటులను పంపించారు తమరు; మరణశిక్ష విధించారు తమ మంత్రులు! క్షమించాలి, మీరు, శరీరం ఉండి కూడా తల లేని వారు" అన్నాడు నందనుడు నిర్భయంగా.

సభ మొత్తం నిశ్శబ్దం అయిపోయింది.

ఆ నిశ్శబ్దం నడుమన వీరవర్ధనుడు లేచి నందనుడిని ఆలింగనం చేసుకుంటూ, "నీ వంటి తెలివితేటలు, ధైర్య సాహసాలు, స్వదేశాభిమానమూ, మర్యాదా మన్ననలూ ఉన్నవారు మా పొరుగున ఉండటం మాకు గర్వకారణం. మీరే మన రెండు దేశాలకూ సాంస్కృతిక సారధులు. మన రెండు దేశాలకు మధ్యనున్న వైషమ్యాలకు పూర్తిగా తెరపడింది. ఇకపై మన మధ్య యుద్ధాల ప్రస్తావనే ఉండదని మాట ఇస్తున్నాం. మన రెండు దేశాలూ ప్రపంచంలోని అన్ని దేశాలకూ మార్గదర్శకులం కావాలి!" అన్నాడు.

సభికులంతా ఆయన నిర్ణయాన్ని ఆమోదిస్తూ హర్షధ్వానాలు చేసారు. ★

స్నేహం విలువ

రచన: సాముల శశిధర్ రెడ్డి, 9 వ తరగతి, తేజ విద్యాలయ స్కూల్, కోదాడ,

మంగాపురంలో ఉండే శశి, లోకేష్, వివేక్, పవన్, ప్రసన్న ఐదుగురూ బాగా కలిసి తిరిగేవాళ్ళు. అందరూ కలిసే ఉంటారు; కలిసి తింటారు; కలిసి పని చేస్తుంటారు; కలిసి ఆడుకుంటారు; అందరి వయసూ ఇరవై సంవత్సరాలలోపే వుంటుంది.

అయితే వీళ్లలో ప్రసన్న మటుకు కొంచెం వేరుగా ఉండేవాడు. మిగతా నలుగురితోటే అని కాదు; అందరితోటీ అతను కొంత ఎడంగా ఉండేవాడు. మిగతావాళ్లంతా సహజంగా, మనస్ఫూర్తిగా కలిస్తే, ఇతను మటుకు తనదంటూ కొంత గిరి గీసుకున్నట్లు ప్రవర్తించేవాడు.

మిగతా నలుగురి మధ్యా డబ్బుల లావాదేవీలు బాగా నడిచేవి. ఒకే వయసులోని యువకులు కావటంతో అందరూ డబ్బు సాయాలు బాగా చేసుకునేవాళ్ళు. కానీ ప్రసన్న మాత్రం తన సొంతం తను

చూసుకునేవాడు. వేరే ఎవరికీ ఏమాత్రం సాయం చేసేవాడు కాదు. "డబ్బు విషయంలో వేరే ఎవ్వరినీ నమ్మకూడదు" అని అతని భావన.

ఒకసారి లోకేష్ వాళ్ల నాన్నకు ఆరోగ్యం పాడైంది; ఆయన పరిస్థితి చాలా ప్రమాదంలో ఉండింది. ఆయన్ని ఆసుపత్రికి తీసుకు వెళ్ళేందుకు డబ్బులు లేక లోకేష్ చాలా తంటాలు పడ్డాడు. ఆ సమయంలో మిత్రులు ముగ్గురూ అతనికి తమ దగ్గరున్న డబ్బులు ఇచ్చి సాయపడ్డారు; వాళ్ల అమ్మానాన్నల్ని అడిగి మరిన్ని డబ్బులు కూడా సమకూర్చారు. కానీ ప్రసన్న మాత్రం "నా దగ్గర ఏమీ లేవురా!" అన్నాడు తన చదువు తాను చదువుకుంటూ. ఒక్క రూపాయి కూడా సాయం చేయలేదు.

ఎలాగైతేనేమి, మొత్తానికి లోకేష్ వాళ్ల నాన్నకు ఆరోగ్యం కుదురుకున్నది. ఆయన మిత్రులందరికీ ధన్యవాదాలు చెప్పటమే కాక, లోకేష్ వాళ్లనుండి తీసుకున్న డబ్బుల్ని అణా పైసల్తో సహా తిరిగి ఇచ్చేసాడు.

అయితే ప్రసన్న ప్రవర్తన వల్ల లోకేష్ మనసులో బాగానే గాయమైంది. ఒకరోజు అతను శశితో "శశీ, ఈ ప్రసన్న గాడు మా నాన్నకు ఆరోగ్యం బాగా లేనప్పుడు ఏ మాత్రం డబ్బు సాయం చేయలేదు; కనీసం చూడటానికి కూడా రాలేదు కదూ!" అనేసాడు.

సరిగ్గా ఆ సమయానికి అటుగా వెళ్తున్న ప్రసన్న ఆ మాటల్ని పట్టుకొని మిగిలిన నలుగురి మీదా యుద్ధం ప్రకటించేసాడు. "మీరంతా ఒక్కటి కదా, అలాగే కానివ్వండి- ఇకపై నాతో మాట్లాడకండి!" అని మొండిగా వాళ్లనుండి విడిపోయాడు.

కాల క్రమంలో వీళ్లంతా చిన్నా చితకా పనుల్లో స్థిరపడ్డారు. అందరికీ ఏవో చిన్నా, పెద్దా కష్టాలు వస్తూనే ఉండేవి; మిత్రులు నలుగురూ ఒకరికొకరు సాయాలు చేసుకుంటూ వాటినుండి గట్టెక్కుతూ వచ్చారు.

అయితే వాళ్లలో కలవని ప్రసన్న మటుకు తన సమస్యలతో తానే ఒంటరిగా పోరాడాల్సి వచ్చింది. ఒకసారి వాళ్ళ అమ్మకు ఆరోగ్యం బాగా లేక, ఇంట్లో ఉన్న డబ్బంతా హాస్పిటళ్ళకు ఇవ్వాల్సి వచ్చింది. ఎంత చేసినా ఆవిడ ఆరోగ్యం బాగవ్వక, మరిన్ని డబ్బులకోసం ఇల్లు అమ్మేయాల్సి వచ్చింది ప్రసన్నకు. అయినా పాపం, ఆవిడ బ్రతకనే లేదు.

అట్లా అనేక ఆటుపోట్లకు గురయ్యాక గానీ అతనికి తన స్నేహితులు గుర్తుకు రాలేదు. చూస్తే వాళ్ళు నలుగురూ ఇంకా కలిసి కట్టుగానే ఉన్నారు; అందరూ కులాసాగా ఉన్నారు! 'కలిసి బ్రతకటంలో బలం ఉంది' అని ప్రసన్నకు అప్పుడు అర్థమైంది. "స్నేహితులు ఉన్నంత కాలం వారి విలువ తెలియలేదు; తీరా దూరమయ్యాక అర్థమైంది- వారి విలువ!" అని పశ్చాత్తాప పడ్డాడు.

వెంటనే తనంతట తానుగా మిత్రుల దగ్గరికి వెళ్ళి, తన తప్పును ఒప్పుకున్నాడతను- "నన్ను క్షమించండిరా! నేను మీతో చాలా దుర్మార్గంగా ప్రవర్తించాను. దానికి ఫలితం అనుభవించాను" అన్నాడు బాధగా మొహం పెట్టి. వాళ్ళు అతన్ని ఊరడించి, నవ్వించి- "నలుగురికంటే ఐదుగురం ఇంకా బాగుండేవాళ్లం రా! ఇప్పటికైనా మళ్ళీ ఐదుగురం అయ్యాం! మంచిదే!" అంటూ ప్రసన్నని తమలో కలుపుకున్నారు. ★

పావురాల గోల

రచన: M.ధనోజ్, M.గిరీష్, 8 వ తరగతి, ప్రాథమికోన్నత పాఠశాల, చెన్నేకొత్తపల్లి, అనంతపురం జిల్లా.

సుద్దాలకొట్టంలో నివసించే గిరీష్ పావురాలను పెంచేవాడు. పిల్లవాడుగా ఉన్నప్పుడు అతనొక పావురాన్ని కాపాడాడు. దాంతో అది, దాని పిల్లలు వాడికి దగ్గరైనాయి.

తల్లిదండ్రులు తన ఖర్చులకోసం ఇచ్చిన డబ్బులతో వాడు ఆ పావురాలకు మేత తీసుకొచ్చేవాడు అప్పట్లో. చూస్తూండగానే ఆ నాలుగు పావురాలూ ఎనిమిది అయినాయి. వాటికి ఇక మేత చాలకొచ్చింది.

దాంతో మరిన్ని డబ్బులకోసం గిరీష్ తల్లిదండ్రులను పీడించటం మొదలెట్టాడు. మొదట్లో మురిపెం కొద్దీ వాడు అడిగిన మొత్తాలు ఇస్తూ వచ్చారు తల్లిదండ్రులు. కానీ పావురాల సంఖ్య పెరుగుతూనే పోయింది! తల్లి దండ్రులు మాత్రం ఎంత అని తెస్తారు? ఒక స్థాయి దాటే సరికి వాళ్ళు 'కొన్ని పావురాలను అమ్మెయ్యి' అనసాగారు. అయితే గిరీష్ తన పావురాలను అమితంగా

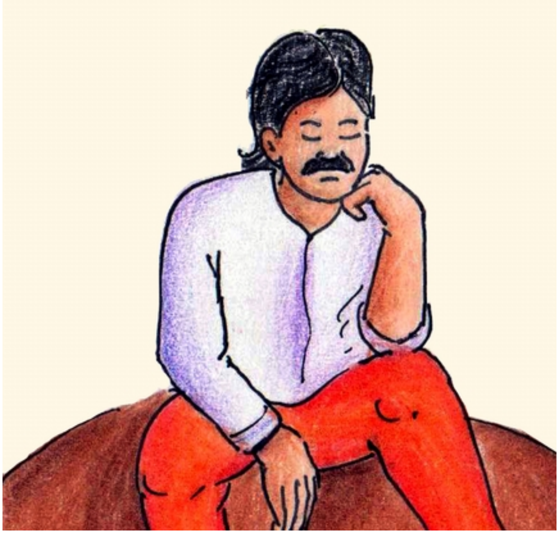
ప్రేమించేవాడు. వాటిని అమ్మటం అతనికి ఏమాత్రం ఇష్టం లేదు! అట్లా చూస్తూ చూస్తూండగానే అతని సంరక్షణలోని పావురాలు వందకంటే ఎక్కువయ్యాయి!

పావురాలకు ఇప్పుడు వసతి కల్పించటం కష్టమైంది. అవి వేసే రెట్టలని శుభ్రం చేయటం పెద్ద పనవుతున్నది. "వాటికి తిండి పెట్టి మేపటం ఎందుకు? వదిలేస్తే పోలేదా?" అని కూడా అనిపించింది గిరీష్ తల్లి దండ్రులకు. అయితే గిరీష్ తన పావురాలను ఎప్పుడూ లెక్క పెట్టుకుంటూ ఉండేవాడు.

అవి తప్పిపోకుండా వాటికి రెక్కల క్రింద స్కెచ్ పెన్ లతో గుర్తులు పెట్టాడు కూడా. వాటిలో ఏ ఒక్కటి తగ్గినా పెద్ద గొడవ చేసేవాడు వాడు!

ఇదంతా తల్లిదండ్రులకు పెద్ద సమస్య అయి కూర్చున్నది.

ఒకసారి ఆ గుంపులోని పావురం ఒకటి తప్పిపోయింది. దానికోసం చాలా గొడవ చేసాడు గిరీష్. బడి ఎగగొట్టి మరీ వెతికాడు. సాయంత్రం కావొచ్చింది గానీ పావురం జాడ లేదు. "పోనీరా! ఒక్కటే గా!" అన్నారు తల్లిదండ్రులు.

కానీ వాడు వింటేగా? రోజంతా అన్నం తినలేదు; ఏడ్చుకుంటూ కూర్చున్నాడు, గోడకు ఒరిగి.

ఊరి చెరువుకు అవతలగా ఎవ్వరూ పోని గుబురు ప్రదేశం ఒకటి ఉంది. తన పావురం అక్కడికి ఏమైనా వెళ్ళిందేమోనని గిరీష్‌కి అనుమానం. ఆ అనుమానంతో వాడు అప్పటికప్పుడు బయలుదేరి ఆ గుబురులోకి పోయాడు. తన పావురం అక్కడే ఉన్నది!

అయితే వీడిని చూడగానే అది దగ్గరికి రావటానికి బదులు, పారిపోవటం మొదలెట్టింది! గిరీష్ ఆ పావురం వెనుకే పరిగెత్తాడు. పరుగెత్తుతూనే ఆ పావురం రెక్కల వెనక ఉన్న గుర్తులు చూసాడు.

అతను తన పావురాలకు మూడు రంగుల గుర్తు వేసి ఉన్నాడు. కానీ ఈ పావురానికి రెండే రంగుల గుర్తు ఉంది! ఒక్క క్షణం పాటు "ఇది నా పావురం కాదేమో" అనిపించింది అతనికి. "కానీ ఆ పరిసరాల్లో ఎక్కడా పావురాలను పెంచేవాళ్ళు లేరు, తను తప్పు! ఇది తనదే, ఒక రంగు చెరిగిపోయి ఉండాలి!" అనుకుని, అతను ఆ పావురాన్ని వెంబడిస్తూ ముందుకు సాగాడు.

ఈ పావురం గబగబా వెళ్ళి అక్కడే 'కుక్కూ గుక్కూ' మంటూ కూర్చొని ఉన్న ఒ పెద్ద పావురాల గుంపులో కలిసిపోయింది. గిరీష్ ని చూడగానే ఆ పావురాల గుంపు మొత్తం రెక్కలు టపటప లాడించుకుంటూ పైకి లేచింది.

పట్టు వదలని గిరీష్ ఆ గుంపు వెనకాలే పరుగు తీసాడు. పావురాలన్నీ ఎగురుకుంటూ చాలా దూరం పోయి, చివరికి ఒక క్రొత్త రాజ్యంలోకి ప్రవేశించాయి.

ఆ రాజ్యంలో ఎక్కడ చూసినా పావురాలు ఉన్నాయి. గిరీష్ మనసులోనే లెక్కించుకుని, "ఐదారు వేల పావురాలు ఉండచ్చేమో!" అనుకున్నాడు.

వాడి ఆ పావురం వాటితో కలిసి పోయింది. దాన్ని గుర్తుపట్టటం కూడా కష్టమే ఇక! కానీ దాన్ని మర్చిపోలేని గిరీష్ వారి రాజ్యంలో అడుగు పెట్టాడు. చూడగా అక్కడి సైనికులు పది పదిహేనుమంది కలిసి ఓ పావురం వెంట పడుతున్నారు! ఆశ్చర్యపోయిన గిరీష్ తనకు ఎదురైనవాడిని ఒకడిని ఆపి సంగతి కనుక్కున్నాడు.

"మా రాజ్యంలో ఇప్పటికే చాలా పావురాలు ఐనాయి. ఇప్పుడు వాటిని పెంచుకోవటమే కష్టంగా ఉందంటే, ఇట్లా కొత్త పావురాలు వస్తుంటాయి. పావురాలు పట్టటంలో శిక్షణ పొందిన మా సైనికులు వాటిని వెంబడించి పట్టుకుంటారు. తర్వాత వాటితోపాటు

మరిన్ని పావురాలను బయటి రాజ్యాల వాళ్లకు ఎవరికైనా ఇచ్చేస్తారు" అని చెప్పాడతను!

అంతలో పావురం ఎగురుకుంటూ వచ్చి గిరీష్ భుజం మీద వాలింది. దాని వెనకనే వచ్చిన సైనికులు వాడిని చూసి, 'వేరే రాజ్యంవాడు' అని గుర్తించి, తక్షణం బంధించారు. పావురంతో సహా రాజుగారి ముందు ప్రవేశ పెట్టారు.

"ఎవరురా, నువ్వు?! మా రాజ్యంలోకి పావురాలను ఎందుకు తీసుకు వచ్చావు? ఇప్పటికే ఉన్న పావురాలతో చస్తుంటే, నువ్వు మరిన్ని పావురాలు తెస్తే మేం ఎలా బ్రతకాలి?" అడిగాడు మహారాజు కోపంగా.

గిరీష్ బిత్తరపోయి "మహారాజా! మాది తమ పొరుగు రాజ్యం. తమరి రాజ్యానికి పావురాలు తేకూడదని నాకు తెలీదు. వాస్తవంగా నాదగ్గర నూరు పావురాలు ఉన్నాయి. అందులో నుంచి ఒక పావురం తప్పిపోయి మీ రాజ్యపు పావురాల గుంపు లోకి చేరింది. నేను దానిని వెంబడిస్తూ ఇటుగా వచ్చాను" అని చెప్పాడు.

రాజుగారితో పాటు సభికులు అందరూ గట్టిగా నవ్వారు. "చూడగా మీ రాజ్యం వాళ్ళు పెద్ద అమాయకులలాగా ఉన్నారు. నీకు కావాలంటే మేం ఓ ఐదువందల పావురాలు ఇచ్చి పంపిస్తాం" నవ్వుతూ చెప్పాడు ఒక సభికుడు.

"కాదు వెయ్యి ఇస్తాం" అన్నాడు మరొకడు.

"ఓ ఐదువేలు పట్టుకుపోవయ్యా, మాకు వీటి పీడ వదుల్తుంది" అన్నారు మంత్రిగారు. సభలో వాళ్లంతా విరగబడి నవ్వారు మళ్ళీ. గిరీష్‌కు తల తీసేసినట్లు అయ్యింది.

"పావురాలకు ఎంత పెట్టినా సరిపోవట్లేదు.

మేం వాటికి కావలసిన ధాన్యాన్ని పొరుగు దేశాలనుండి దిగుమతి చేసుకోవాల్సి వస్తున్నది. లేకపోతే అవి పంటల్ని నాశనం చేస్తున్నాయి. వాటి సంఖ్యని పరిమితంగా ఉంచుకోకపోతే చాలా కష్టం. అందుకనే ఈమధ్య మేం పావురాల మాంసాన్ని తినేవారికి అదనపు జీతాలు కూడా ఇస్తున్నాం మా దేశంలో" వివరించాడు ఒక మంత్రి.

"నిన్ను చూస్తే ఎవరో మంచివాడివి లాగా ఉన్నావు. వంద పావురాలు ఉన్నాయంటున్నావు. వాటికి తిండి ఎలా పెడుతున్నావు? చూస్తూ చూస్తూండగానే అవి మీ రాజ్యం అంతా పరచుకునేన్ని ఐపోతాయి జాగ్రత్త! మీ రాజ్యంలో పావురాల మాంసం తినేవారు లేరా?" అడిగారు రాజుగారు.

"ఉన్నారు మహారాజా! కానీ, నేను నా పావురాలను ఎవ్వరికీ ఇవ్వను.." గొణిగాడు గిరీష్.

రాజుగారు నవ్వారు. "పిచ్చివాడా! ముందు ఏమీ ఆలోచించకుండా నీ దగ్గరున్న పావురాలని ఎన్నిటిని వీలైతే అన్నిటిని తినే వారికి అమ్మెయ్యి. నీ ఆర్థిక స్తోమత నువ్వు చూసుకోవాలి.

లెక్క లేకుండా ఖర్చు పెట్టటం మంచిది కాదు- అయినా ఎంతని ఖర్చు చేస్తావు? దేనికైనా ఒక అంతు ఉండాలి" అని మెత్తగా తిట్టి, అతనికి మరి కొన్ని పావురాలను కూడా అదనంగా ఇచ్చి పంపారు రాజుగారు.

గిరీష్ చాలా సంతోషంగా ఇంటికి వచ్చాడు. అయితే త్వరలోనే అతని దగ్గర పావురాలు ఇబ్బడి ముబ్బడిగా పెరిగిపోవటం మొదలెట్టాయి. రాజుగారి మాటలు గుర్తుకు

తెచ్చుకున్న గిరీష్ భయపడి, వాటిని అమ్మటం మొదలెట్టాడు.

వాడిలో వచ్చిన మార్పుకు వాడి తల్లిదండ్రులు చాలా సంతోషపడ్డారు.

తమకు ఎన్నడూ కనబడని రాజుగారికి మనసులోనే దండాలు పెట్టుకున్నారు. ★

ఫెయిర్ అండ్ లవ్లీ!

భర్త: ఏంటే, ఇడ్లీలు ఇంత తెల్లగా ఉన్నాయి? వాసన కూడా వేరేగా ఉంది..?!

భార్య: ఏమీ లేదండి, మీరే అంటారుగా ఇడ్లీలు తెల్లగా లేవని? అందుకే ఇడ్లీ పిండిలో కొంచెం fair&lovely క్రీమ్ కలిపాను. ఎలా ఉంది నా తెలివి..?!

భర్త: మాతల్లే... నీ తెలివికి నా నోట మాటలు రావట్లేదమ్మా.!

ఆరోగ్యం అక్కడ ఉంది!

భార్య: స్నానాల గదిలో లైఫ్ బాయ్ సబ్బు పెట్టాను, మీరేమైనా చూసారాండి?

భర్త: ఆరోగ్యానికి మంచిదని టీవీలో చెబితేను, ఇందాకే కష్టపడి తినేశా!

సామెతలు:

1. అప్పునుచూడబోతే రెప్పలు పోయినై.
2. అప్పు నిప్పులాంటిది.
3. అప్పు పత్రానికి ఆన్సరుందిగానీ చేబదులుకి ఉందా.
4. అప్పు చేసి పప్పు కూడు.
5. అప్పు లేని వాడే అధిక సంపన్నుడు.
6. డబ్బుకు లోకం దాసోహం.

సామెతలు

7. అనగా అనగా రాగం, తినగా తినగా రోగం.
8. అన్ని దానాల్లోకి నిదానమే గొప్పది.
9. అన్నం చొరవే గానీ అక్షరం చొరవ లేదు.
10. అన్నీ సాగితే రోగమంత భోగం లేదు.
11. డబ్బుంటే కొండ మీద కోతి దిగి వస్తుంది!

నిజమా, కలా?

రచన: ఆషిఫ్, 8 వ తరగతి, ప్రభుత్వ ఉన్నత పాఠశాల, చెన్నేకొత్తపల్లి, అనంతపురం జిల్లా.

ఒక ఊళ్లో ఆసిఫ్, ధనోజ్ అనే ఇద్దరు మంచి స్నేహితులు ఉండేవాళ్ళు. ఏ పని చేసినా ఇద్దరూ కలిసే చేసేవాళ్ళు. ఆటలు-పాటలు అన్నింటిలోనూ ఒకరికొకరు తోడుగా ఉండేవాళ్ళు. వాళ్ళకి ఇద్దరికీ ప్రకృతిలో తిరగటం అంటే చాలా ఇష్టం. అందరూ 'ప్రమాదం' అని భయపడే చోట్లకు వెళ్ళి అక్కడ నిజంగా అంత ప్రమాదకరమైనవి ఏమున్నాయో తెలుసుకోవటం అంటే కూడా చాలా ఇష్టం.

అట్లా ఓ ఆదివారం పూట అంబరపల్లి అడవికి పోవాలని పథకం వేసారు వాళ్ళు. అంబరపల్లి అడవి చాలా దట్టంగా ఉంటుంది- లోపల ఎంత చీకటి ఉంటుందంటే, సూర్యుడు అసలు ఉన్నాడో లేదో తెలీదట! లోపల అందమైన వాగులు, జలపాతాలు ఉంటాయని, వాటిని కాపలా కాసే భూతాలు రాక్షసులు కూడా ఉంటాయని చెప్పుకుం-టారు అంతా.

కానీ వీళ్ళిద్దరూ మటుకు అడవిని చూడగానే

మురిసిపోయారు. అడవి బయటి వరసల్లోనే ఏపుగా పెరిగిన చెట్లు! రకరకాల పండ్లతో బరువుగా వ్రేలాడుతున్న కొమ్మలు! ఎక్కడ చూసినా రంగు రంగుల పూలు!

మిత్రులిద్దరూ అడవిలోపలికి దూరే దారి కోసం వెతికారు. ఆశ్చర్యం, ఎటునుండి అడుగుపెడదామన్నా వీలు లేకుండా దట్టమైన తీగలు, ముళ్ళ పొదలు అడవి అంచులనిండా ఉన్నాయి! అయినా మిత్రులిద్దరూ లోనికి వెళ్ళేందుకు దారిని వెతుక్కుంటూ పోయి, చివరికి ఒక గుహలోకి ప్రవేశించారు.

గుహలో వాతావరణం అంతా తేమగా, నిశ్శబ్దంగా, రహస్యంగా అనిపించింది. ఏనాటిదో వాసన ఒకటి, గుహ అంతటా పరచుకొని ఉన్నది. గుహ గోడలనిండా ఏవేవో చిత్రాలు గీసి ఉన్నాయి. మరింత లోనికి వెళ్ళేందుకు ఒక సొరంగం కూడా ఉందక్కడ.

మిత్రులిద్దరూ ఒకరి ముఖాలొకరు చూసుకున్నారు. "లోపలికి దూరదామా?" అడిగాడు ధనోజ్ కొంచెం భయపడుతూ. "ఇంకేమీ ఆలోచించద్దు- ముందుకు పోయేదే" అన్నాడు ఆసిఫ్, తను కూడా కొంచెం వణుకుతూ.

అంతలో ఇద్దరికీ ఏదో మబ్బు కమ్మినట్లు అయ్యింది. కొద్ది సేపటికల్లా వాళ్ళిద్దరూ అడవి లోపల ఉన్నారు. చుట్టూతా భయంకరమైన శబ్దాలు వినబడుతున్నాయి.

మెల్లగా ఇద్దరూ ఆ శబ్దాలు వినబడే వైపుకు నడిచారు.

అకస్మాత్తుగా వాళ్ల ముందుకు దూకాడు ఒక పచ్చని రాక్షసుడు. వాడు వీళ్ళని చూడగానే చేతులు చాచి, చెరొక చేతిలోనూ పట్టేసుకొని,

వికటంగా నవ్వుతూ "దొరికారు! నాకు తెలుసు, ఇవాళ్ళ మీరు వస్తారని! అందుకనే నేను ఇక్కడ ఉన్నాను! నాకు రెండు రోజుల ఆహారం దొరికింది ఇవాళ్ళ!" అంటూనే నోరు తెరిచి ధనోజ్‌ని నోట్లో వేసేసుకున్నాడు. దాన్ని చూడలేక ఆసిఫ్ రెండు కళ్ళూ గట్టిగా మూసేసుకున్నాడు. అయితే వాడు కళ్ళు తెరిచి చూసే సరికి ఆశ్చర్యం, వాడి ముందు ధనోజ్ నిలబడి ఉన్నాడు!

"నువ్వు బాగానే ఉన్నావారా?" అని వాడిని ముట్టుకోబోయాడు ఆసిఫ్. కానీ వాడు వెనక్కి జరిగి బిగ్గరగా నవ్వుతూ "ఇది వాడు కాదురా, ఇది నేను!" అన్నాడు.

'రాక్షసుడికి ధనోజ్ రూపం వచ్చిందని అర్థమైంది ఆసిఫ్‌కి. అయితే ధనోజ్ ఏమైనట్టు?"

"వాడి పేరు ధనోజా?!" మళ్ళీ నవ్వాడు ధనోజ్ రూపంలో ఉన్న రాక్షసుడు. "వాడు లేడు. వాడి బదులు నేను ఉన్నా" అని జోడిస్తూ.

ఆసిఫ్ భోరున ఏడవటం మొదలు పెట్టాడు. రాక్షసుడు వాడిని ఓదారుస్తూ "ఏమీ పర్లేదు. అసలు నా కథ తెలిస్తే నువ్వు ఇంకా గట్టిగా ఏడుస్తావు" అన్నాడు.

"ఇంకా గట్టిగానా?" అని ఆసిఫ్ భయంతో వణికి పోయాడు. రాక్షసుడు విషాదంగా మొహంపెట్టి అన్నాడు- "నేను కూడా ఒకప్పుడు నీలాంటి మనిషినే. కానీ శాపం వల్ల, ఇదిగో ఇట్లా మారిపోయాను" అని.

"అదెలాగ?" అని అడిగిన ఆసిఫ్‌కి వాడు ఏదేదో చెప్పుకొచ్చాడు: "నేను నీలాగానే, ఇట్లా అడవిలో తిరుగుకుంటూ హాయిగా ఉన్నప్పుడు, కుందేలు ఒకటి నా దగ్గరకు వచ్చింది. నాకు అనుమానం వచ్చింది- అదేదో మాయ కుందేలు అని. అయినా ఆ సమయంలో నేను బాగా ఆకలిమీద ఉన్నాను. అందుకని నేను ఆ కుందేలును గబగబా తినేశాను. అంతలో నా ముందు ఒక మంత్రగత్తె ప్రత్యక్షం అయ్యింది. "నా కుందేలును నాకు ఇచ్చెయ్యి" అని పట్టుకున్నది. నేనేం చెయ్యను? "నా

వల్లకాదు" అని చెప్పేసాను. దాంతో ఆమెకు కోపం వచ్చి 'నువ్వు రాక్షసుడైపో!' అని శపించింది!" ఇది చెబుతూ రాక్షసుడు వెక్కి వెక్కి ఏడ్చాడు.

వాడి ఏడుపును చూసి ఆసిఫ్ "సరేలే! ఇప్పుడు మరి ధనోజ్ మళ్ళీ రావాలంటే ఏం చేయాలో చెప్పు" అన్నాడు. "ముందు నేను మనిషినైతే, అప్పుడు వాడు తిరిగొస్తాడు!" అన్నాడు రాక్షసుడు. "మరి నువ్వు మనిషివి ఎట్లా అవుతావు?" అడిగాడు ఆసిఫ్.

రాక్షసుడు త్రికోణం ఆకారంలో ఉన్న వస్తువునొకదాన్ని ఇచ్చాడు వాడికి. దీని సహాయంతో నువ్వు అక్కడికి వెళ్ళి, కుందేలును పట్టుకు రావాలి" అన్నాడు. "ఎక్కడికి పోవాలి?" అన్నాడు ఆసిఫ్ భయంగా. కానీ రాక్షసుడు సమాధానం ఇవ్వక మునుపే వాడు కాస్తా మాయమైపోయాడు! ఇప్పుడు చూస్తే ఆసిఫ్ చెట్ల మరుగున నిలబడి ఉన్నాడు. కొద్ది దూరంలోనే ఇద్దరు పిల్లలు మాట్లాడుకుంటున్నారు. వాళ్ళిద్దర్లో ఒకడు "నేను ఇంటికి వెళ్ళి అన్నం మూట తెస్తాను" అంటున్నాడు. "సరే" అని రెండోవాడు అనగానే, వాడు వెనక్కి తిరిగి ఎటో వెళ్ళిపోయాడు. ఇక్కడున్నవాడు అటు ఇటు తిరిగి ఒక కుందేలును పట్టుకున్నాడు. వాడు దాన్ని తినేందుకు ప్రయత్నిస్తుండగానే ఆసిఫ్ తనకు ఏదో అర్థమైనట్లు వాడి ముందుకు దూకి, వాడి చేతిలోంచి కుందేలును లాక్కున్నాడు. గబుక్కున త్రికోణాన్ని రెండు చేతుల్తోటీ పట్టుకొని "పోవాలి! పోవాలి!" అని అరిచాడు.

మరుక్షణం వాడు అక్కడ మాయమై, ధనోజ్ ముందు ప్రత్యక్షం అయ్యాడు. ధనోజ్ రూపంలోని రాక్షసుడు ఇతని ధైర్య

సాహసాలను చాలా మెచ్చుకున్నాడు. అయితే అంతలోనే మంత్రగత్తె అక్కడికి చేరుకున్నది- "మాయకుందేలూ! నా

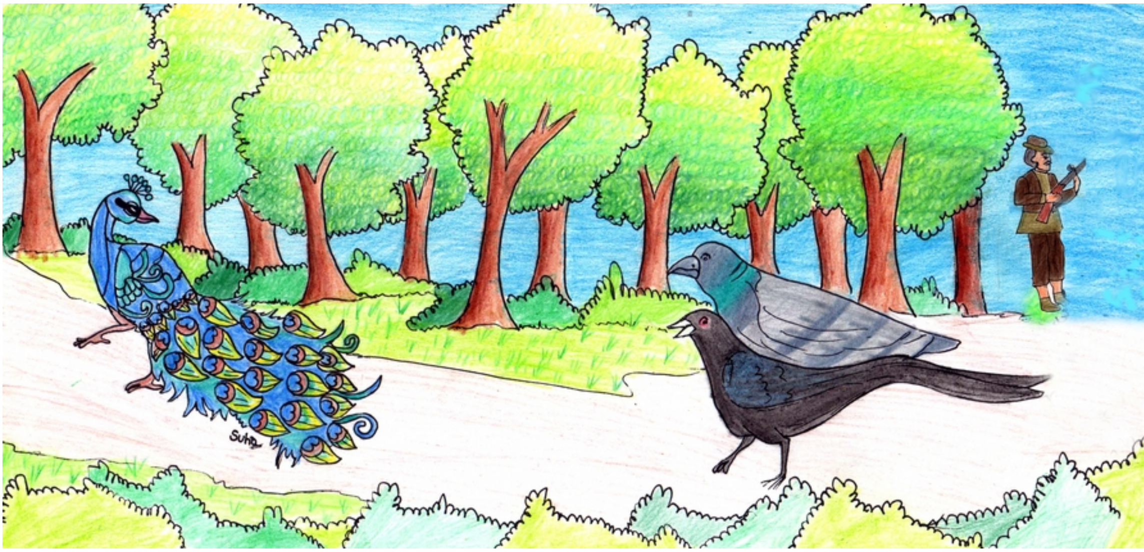
యవ్వనం నాకు తిరిగి ఇవ్వు" అన్నది ఏడుస్తూ. కుందేలు ఏమీ అనలేదు. "మంత్రగత్తె 'తథాస్తు' అను నాయనా" అంది ఆసిఫ్‌తో. సరేలే, ఏం పోతుంది? అని ఆసిఫ్ 'తథాస్తు' అన్నాడు. అనగానే మంత్రగత్తె కాస్తా అందమైన యువతిగా మారిపోయింది.

వెంటనే రాక్షసుడు కూడా ఏడుస్తూ "నా శాపం పోవాలి ప్లీజ్" అని ప్రాధేయపడ్డాడు కుందేలును. ఆసిఫ్ సరేనని 'తథాస్తు' అనగానే మాయకుందేలు ప్రభావంవల్ల రాక్షసుడు కూడా మనిషి అయిపోయాడు. ధనోజ్ కూడా తిరిగి వచ్చేసాడు!

అటుపైన వాళ్ళు ఇంకేదీ అడగకనే, ఆసిఫ్ "మంత్రగత్తె శక్తులు, నీ శక్తులు మొత్తం పోయి మీరిద్దరూ కూడా మామూలు అయిపోవాలి- తథాస్తు" అని కోరుకునేసాడు కుందేలును. దాంతో మంత్రగత్తె శక్తులన్నీ పోయాయి. కుందేలు శక్తులన్నీ కూడా పోయి, అది గంతులు వేసుకుంటూ ఎటో వెళ్ళిపోయింది.

అంతలోకే వాళ్ళకు మబ్బు కమ్మినట్లయింది. కళ్ళు తెరిచి చూస్తే వాళ్ళు అడవి అవతల గుహలోనే ఉన్నారు! ఆసిఫ్, ధనోజ్ ఇద్దరూ ఒకరి ముఖాలొకరు చూసుకొని, గబగబా ఇళ్లకు పరుగు పెట్టారు. వాళ్లకు ఇప్పటికీ అనుమానమే, ఆ రోజున జరిగిందంతా 'నిజమా, కలా' అని. ★

1.అమ్మ ప్రేమకు సాటి లేదు 2.ఖరము పాలు మంచివి 3.బలం కన్న బుద్ధి మిన్న

నెమలి అందం కథ

రచన: కిరణ్ కుమార్, 9 వ తరగతి, జిల్లా పరిషత్ ఉన్నత పాఠశాల, కోగిర, అనంతపురం జిల్లా.

ఒక అడవిలో ఒక నెమలి, పావురం, కోయిల స్నేహంగా ఉండేవి. కోయిల కాకిలాగా నల్లగా ఉండేది. పావురం బూడిద రంగులో మట్టికొట్టుకున్నట్లు ఉండేది. కానీ నెమలి మటుకు రంగు రంగుల పింఛాలతో చాలా అందంగా ఉండేది. అడవిలోని పక్షులన్నీ నెమలి అందాన్ని పొగుడుతూ ఉండేవి. దాంతో నెమలికి చాలా గర్వం పేరుకున్నది.

అయితే పావురం, కోయిల మటుకు దాని అందానికి ఏమంత ప్రాధాన్యతనిచ్చేవి కాదు. దాన్ని ప్రత్యేకంగా చూసేవి కావు. "నా గొప్పతనాన్ని ఇవి గుర్తించట్లేదు" అని నెమలికి అవంటే కోపం.

ఒక రోజున అడవికి ఓ వేటగాడు వచ్చాడు. వాడి చేతిలో వలలు, విల్లంబులు ఉన్నాయి. దొరికిన జంతువును,పక్షినల్లా వాడు

ఎత్తుకుపోతాడు! వాడు అడవిలోకి రావటాన్ని దూరం నుండే గమనించింది పావురం. దానికి గొంతు ఏమంత లేదు కదా, అందుకని అది పరుగున వచ్చి ఆ సమాచారం కోయిలకు అందించింది. వెంటనే కోయిల తన గట్టి గొంతుతో "వేటగాడు వచ్చాడు పారిపోండి! వేటగాడు వచ్చాడు దొరకకండి!" అని పాడుతూ అడవంతా తిరగటం మొదలెట్టింది.

కోయిల పాట విని అడవిలోని జంతువులన్నీ తమకు తోచిన దిక్కుకు పరుగెత్తాయి. పక్షులన్నీ తమకు తోచిన తావుల్లో కదలకుండా మెదలకుండా కూర్చున్నాయి. వేటగాడు అడవిలోకి అడుగు పెట్టేసరికి అక్కడంతా నిశ్శబ్దం! అక్కడ వాడికి ఒక్క జంతువు గాని, పక్షిగాని ఎదురవ్వలేదు!

నెమలికి కూడా కోకిల పాట వినబడింది. కానీ అది పోయి దాక్కోకుండా అక్కడక్కడే, నేలకు దగ్గరగా తిరగటం మొదలు పెట్టింది. పావురం దాని దగ్గరికి వెళ్ళి "నేస్తమా! అడవిలోకి వేటగాడు వచ్చాడు. దొరికావంటే పట్టుకుపోతాడు. గబగబా ఎక్కడికైనా వెళ్ళి దాక్కో!" అన్నది.

నెమలి పావురంతో వాదించటం మొదలు పెట్టింది. "నేను ఎంత అందంగా ఉంటానో మీకెవ్వరికీ అర్థం కాదు. నా అందాన్ని ఆస్వాదించే అదృష్టం ఆ వేటగాడికే ఉంటే అలాగే కానివ్వు మరి" అంటోంది ఎంతకీ.

అంతలోకే కోయిల కూడా వచ్చింది అక్కడికి. "ఇదిగో, నీ అందం ముఖ్యం కాదిక్కడ. వేటగాడు పట్టుకెళ్లి నీ ఈకలన్నీ పీక్కుంటాడు. నిన్ను వండుకొని తినేస్తాడు" అని బెదిరించ బోయింది.

అయినా నెమలి బెదరలేదు. "అట్లా ఏమీ లేదు. మీకు అందాన్ని మెచ్చుకోవటం రాదు. ఇంత కాలానికి నన్ను ప్రేమించగలిగే ఒకే ఒక్క వ్యక్తి వస్తుంటే మీకు భయం వేస్తోంది. లోభం కొద్దీ నన్ను మోసం చేయడానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నారు మీరు!" అని అరిచింది.

దాని అరుపులు విని వేటగాడు అటువైపుగా

రానే వచ్చాడు. వాడిని చూడగానే పావురమూ, కోయిలా ఎగిరి దూరంగా పారిపోయి ప్రాణాలు కాపాడుకున్నాయి. నెమలి మాత్రం వయ్యారంగా పురి విప్పి, వేటగాడి ముందు సంతోషంగా నాట్యం చేయబోయింది.

మొరటైన ఆ వేటగాడు అదను చూసుకొని గబుక్కున ముందుకి దూకి, నెమలిని మొత్తంగానే మడిచి సంచిలో పెట్టేసుకున్నాడు! దూరం నుండి చూస్తున్న పావురం, కోయిల రెండూ "ఘోరం! ఘోరం!" అని కేకలు పెట్టాయి.

వేటగాడు వాటివైపు ఓసారి చూసి, తన చేతిలోని బాణంతో వాటిని ఒకసారి బెదిరించి ముందుకు సాగాడు.

ఆ క్షణంలోనే పావురానికి ఒక ఆలోచన వచ్చింది. అది కోకిల కేసి చూసి కనుసైగ చేసి, వేటగాడి తలని తన్నుతున్నట్లు ఎగిరి దగ్గరలో ఉన్న ఒక పొద మీద వాలింది. అది ఎంత దగ్గరలో ఉన్నదంటే, వేటగాడికి దానిమీద ఆశ పుట్టింది. వాడు ఆ పొద దగ్గరికెళ్ళి, పావురాన్ని అందుకోబోయాడు గానీ, వాడి చేతికి అందకుండా పావురం వెనుకకు అడుగులు వేస్తూ పోయింది. చివరికి వేటగాడు తన చేతిలోని సంచీని క్రింద పెట్టి, పొదమీదికి వంగాడు.

"సమయం ఇదే" అని గుర్తించిన కోకిల గబుక్కున సంచిమీద వాలి, దాని మూతి విప్పి, అప్పటికే స్పృహ తప్ప బోతున్న నెమలిని సంచిలోంచి బయటికి నెట్టేంది. ఏం జరిగిందో వేటగాడికి అర్థమయ్యేలోగా పక్షులు మూడూ మూడు దిక్కులకు ఎగిరిపోయాయి! శక్తినంతా కూడగట్టుకొని చెట్ల కొమ్మల మీదుగా దుంకుతున్న నెమలి వెంట పడ్డాడు వేటగాడు! అయినా దాన్ని

అందుకోలేక, చివరికి నిరాశగా ఇంటి దారి పట్టాడు!

ఆ తర్వాత ఎప్పుడో చెరువు వొడ్డున కలిసినప్పుడు "వేటగాడు మరీ ఇంత మొరటుగా ఉంటాడనుకోలేదు. నా అందాన్ని చూసి కనీసం మంచిగా మెచ్చుకుంటాడనుకున్నాను!" అన్నది నెమలి, పావురం-కోయిల లతో.

"ఇంకా నయం! వాడు నిన్ను ఎత్తుకెళ్ళి వండేసి ఉంటే అప్పుడు తెలిసేది నీకు!" అంది పావురం.

"ఏమోనబ్బా! నాకు తెలీదు! మీరు మటుకు నన్ను కాపాడారు. థాంక్స్" అని నెమలి చక్కా పోతుంటే పావురం కోయిల బిత్తరపోయి ఒకదాని మొహం ఒకటి చూసుకున్నాయి!

గూఢచారి చీమ!

శివ: చిట్టూ! ఎందుకు ఆ చీమను అగ్గిపెట్టెలో పెడుతున్నావు?

చిట్టూ: : చాక్లెట్లు దాచుకోవడం ఇది చూసేసింది. మిగిలిన వాటికి చెప్పకుండా ఉంటుందని!

గొర్రెలు!

పిల్ల కోడి: అమ్మా, మనుషులు పుట్టగానే పేర్లు పెట్టుకుంటారు కదా, మరి మనకెందుకు, పుట్టగానే పేర్లుండవు?

తల్లి కోడి: మనక్కూడా ఉంటాయే- కాకపోతే మనుషులకు పుట్టాగానే ఉంటాయి, మనకు చచ్చిపోయాక ఉంటాయి,

జోక్స్

పిల్ల: అదెలాగ?

తల్లి కోడి: చికెన్ టిక్క, చికెన్ చిల్లీ, చికెన్ తందూరి, చికెన్ మల్లై, చికెన్ కడాయి అని మనుషులే పేర్లు పెడతారు మనకు.

నక్క పాట

రచన: వివేక్, 6 వ తరగతి, వికాస విద్యావనం, పోరంకి

అనగనగా ఒక అడవిలో ఒక నక్క ఉండేది. ఒక రోజున దానికి బాగా ఆకలి వేసింది. ఆహారంకోసం వెతుకుతూ వెళ్ళింది. కొంచెం దూరాన్నే దానికి ఒక కుందేలు పిల్ల కనిపించింది. దాన్ని చూడగానే నక్క నోట్లో నీళ్ళు ఊరాయి.

"ఎలాగైనా సరే దానిని పట్టుకొని చంపి తినాలి" అని నిర్ణయించుకుంది అది. కుందేలును పట్టు కుందామని మెల్లగా నక్కుకుంటూ దాని దగ్గరకు వెళ్ళింది. అయితే తెలివైన కుందేలు నక్కను చూదగానే పరుగు అందుకున్నది.

నక్క కూడా ఊరుకోకుండా కుందేలు వెంట పడింది.

సరిగ్గా ఆ సమయంలోనే కుందేలుకు ఏనుగుల గుంపు ఒకటి అడ్డం వచ్చింది- వాటిని తప్పించుకొని ఎటుపోవాలో తెలీక గందరగోళ పడి, అది కాస్తా నక్కకు దొరికి

పోయింది. నక్క వగరుస్తూ, చొంగ కార్చుకుంటూ దాన్ని ఎత్తి పట్టుకొని, "నీ చివరి కోరిక ఏమిటో కోరుకో!" అని కుందేలును అడిగింది వెటకారంగా.

కుందేలు ఒక్క క్షణం ఆలోచించి, "మరేమీ లేదు. చనిపోయే ముందు ఓ పావు గంట సేపైనా నీ పాట వినాలని ఉంది" అన్నది.

నక్క కొంచెం ఉబ్బిపోయింది; కొంచెం ఆశ్చర్య పడింది. "దీనికి నా పాట వినాలని ఎందుకు, అంత ఉత్సాహం?" అనుకుని, తను ఉత్సాహపడ్డది.

మెల్లగా గొంతెత్తి పాడటం మొదలు పెట్టింది. త్వరలోనే దాని ఊళ గొంతు చాలా దూరం వరకూ వినిపించసాగింది.

ఆ చుట్టు పక్కల పొలాల్లో ఉన్న రైతులు దాని ఊళ విని "ఇదెక్కడినుండి వచ్చిందో ఇప్పుడు. మన కోళ్ళన్నీ ఇక మనవి కావు! దీని పని పట్టాల్సిందే" అని కట్టెలు పట్టులొని, పరుగున వచ్చారు. గాత్ర కచేరీ చేస్తున్న నక్కను చంపి చక్కా పోయారు.

"అబ్బ! బ్రతికిపోయాను" అనుకుంటూ కుందేలు పిల్ల అడవిలోకి పరుగు పెట్టింది! ★

ఆహారం అదే!

కొడుకు: ఈ భాగహారం లెక్కలు ఎలా చేయాలో కాస్త చెప్పమ్మా.

తల్లి: మీ నాన్న గారినే అడుగు- నాకు రవ్వల హారం తప్ప ఈ భాగహారం అంటే ఏంటో తెలియదు!

అమ్మయ్య, చిన్నవాడు కాలేదు!

కిరణ్: చిన్నప్పుడు నేనేం కావాలనుకున్నానో అదే అయ్యాను..

రాజు: ఏం కావాలనుకున్నావురా, నువ్వు?

కిరణ్: పెద్ద వాణ్ణి కావాలనుకున్నాను, అయ్యాను!

బాధ్యత

రచన: పల్లవి, 10 వతరగతి, ప్రభుత్వ ఉన్నత పాఠశాల, గార్లదిన్నె

అది మా తమ్ముడి పుట్టినరోజు. ఇంట్లో మా అమ్మ చాలా హడావిడి చేస్తోంది. తనకు కాళ్ళు ఒకచోట నిలవడం లేదు. బంధువులంతా వచ్చారు; కార్యక్రమాలన్నీ పూర్తయ్యాక భోజనాలు చేసి వెళ్ళిపోయారు. వాళ్లంతా వెళ్ళాక, భోజనం చేసే చోటును శుభ్రం చేసుకుని, మా కుటుంబ సభ్యులం అందరం భోజనానికి కూర్చున్నాము. నేను అందరికీ భోజనం వడ్డిస్తున్నాను.

ఆ రోజు వంటలన్నీ మాకు ఇష్టమైనవే. సాధారణంగా మా నాన్నకి వంటకాలు ఇష్టమైతే అన్నం గబగబా తినేస్తాడు. కానీ ఎందుకనో, ఇవాళ్ల ఆయన చెయ్యి అంత చురుకుగా కదలట్లేదు. 'భోజనం నచ్చలేదేమో' అన్నట్లు ఒకసారి మా నాన్న మొహం వైపు చూసాను.

మా నాన్న ముఖంలో సంతోషం-దు:ఖం రెండూ కనిపించాయి ఒకేసారి. "ఎందుకు?! అయినా భోజనం చేసేటప్పుడు అడగద్దులే" అని మౌనంగా ఊరుకున్నాను.

భోజనం పూర్తి అయ్యాక, మా నాన్న లేచి. బయట అలా కుర్చీలో కూర్చోగానే నేను మెల్లగా వెళ్ళి ఆయన పక్కనే కూర్చున్నాను. "నాన్నా, ఏమైంది? ఇవాళ్ల నువ్వు సంతోషంగా లేవు ఎందుకు? భోజనం కూడా సరిగా చేయలేదు" అన్నాను.

"ఏవో రకరకాల జ్ఞాపకాలు వచ్చాయి తల్లీ! ఏమంత గొప్ప సంగతులు కాదులే" అన్నాడు నాన్న, దాటవేస్తూ.

"నేను ఇప్పుడు పెద్దదాన్నయ్యాను నాన్నా! చెప్పు, ఏమీ పర్లేదు" అన్నాను నేను.

నాన్న విచారంగానే నవ్వాడు. "నేను నీ అంత ఉన్నప్పుడు బాగానే చదివేవాడిని తల్లీ! కానీ ఎందుకో మరి, ఇంగ్లీష్ పరీక్ష రోజునే నాకు జ్వరం వచ్చింది: అస్సలు లేవలేని పరిస్థితి! దానితో నేను ఇంగ్లీష్ పరీక్షకు హాజరు కాలేక, పదవ తరగతి తప్పాను. నీలాగే నేను కూడా గవర్నమెంట్ బడిలో ఫస్టు వచ్చేవాడిని. పరీక్ష తప్పటంతో ఇంక చదువు ఆపేశాను. ఆ తరవాత కొన్నేళ్లకు మీ అమ్మతో పెళ్ళి అయ్యింది; తర్వాత బంగారు తల్లివి, నువ్వు పుట్టావు!" అన్నాడు.

నేను ఒక నవ్వు నవ్వాను.

నాన్న కొనసాగించాడు: "నువ్వు పుట్టిన మూడు సంవత్సరాలకు వాడు పుట్టాడు. పుట్టిన మూడు నెలలకల్లా వాడిని మళ్ళీ ఆస్పత్రిలో చేర్పాము.." అని.

నాకు ఈ సంగతి తెలీదు- "ఎందుకు నాన్నా?" అడిగాను.

"ఊపిరితిత్తుల్లో కఫం చేరిందట- ఆసుపత్రిలో చేర్చాల్సి వచ్చింది. బాగా పెద్ద బిల్లే వచ్చింది. ఆసుపత్రి చార్జీలకోసం ఏం చేయాలో నాకు అర్థం కాలేదు.

అప్పటికప్పుడు మన ఇల్లు అమ్మేసా. ఆ తరవాతే మనం ఈ ఇంట్లోకి బాడుగకు వచ్చి చేరాం. ఇల్లు ఇరుకైపోయి, ఆ వెంటనే మగ్గం నేయటం కూడా ఆపేశా. ఆ తరవాత మెల్లగా నెలకింత డబ్బు ప్రోగుచేసి, కొంత డబ్బు అప్పు చేసి ఒక ట్రాక్టర్ తెచ్చుకున్నాను. అటుపైన ట్రాక్టర్ ద్వారా ఇల్లు నడిపించా. ఒకవైపున మిమ్మల్ని చదివిస్తూ, ఆ అప్పు తీర్చేసి, మెల్లగా ఈమధ్యే క్రొత్త అప్పుతో రెండో ట్రాక్టర్ తెచ్చాం"

నేను నిశ్శబ్దంగా తల ఊపాను. నాకు ఈ సంగతి తెలుసు.

నాన్న తనలో తనే అనుకుంటున్నట్లు చెప్పాడు: 'నువ్వే నా మొదటి కొడుకువి, మొదటి కూతురువి కూడా నువ్వే తల్లీ. నువ్వు ఆరో తరగతిలో చేరేప్పుడు నేను నిన్ను ఏం అడిగానో గుర్తుందా?"

"లేదు నాన్నా!" అన్నాను.

"అప్పట్లో మన ఊరి బళ్ళో ఆరో తరగతి కొత్తగా మొదలెట్టారు. 'నువ్వు ఇక్కడ చేరతావా, టవున్లో ప్రైవేటు బడికి వెళ్తావా?'

అని అడిగాను నిన్ను.

'నాన్నా! ప్రైవేటు బడి ఎందుకు, దండగ?! నేను మన ఊర్లో గవర్నమెంటు బడికే వెళ్తాను. ఇక్కడ టీచర్లు బాగా చెబుతారు కదా!' అన్నావు.

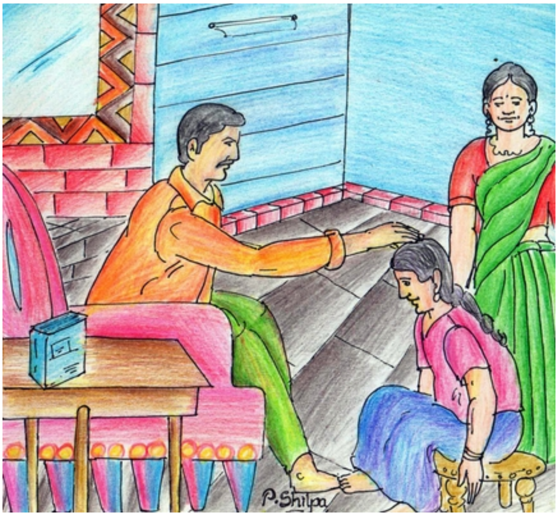
నాకు అప్పుడు చాలా సంతోషం వేసింది తల్లీ.. ఆ చిన్న వయస్సులోనే మన ఆర్థిక స్థితిగతులు నీకు అర్థం అయ్యాయి. 'పిండి కొద్దీ రొట్టె చేసుకోవాలి' అని కూడా నీకు తెలిసింది.

అందుకేరా నువ్వే నా మొదటి కొడుకూ, మొదటి కూతురూనూ. కానీ వీడికి ఆ దృష్టి లేదు. వీడి చదువు మటుకు ప్రైవైటు బడిలోనే సాగింది చూడు-" అన్నాడు.

నేను నవ్వాను. "అప్పటికీ ఇప్పటికీ మనం కొంచెం నిలద్రొక్కుకున్నాంలే నాన్నా!" అన్నాను.

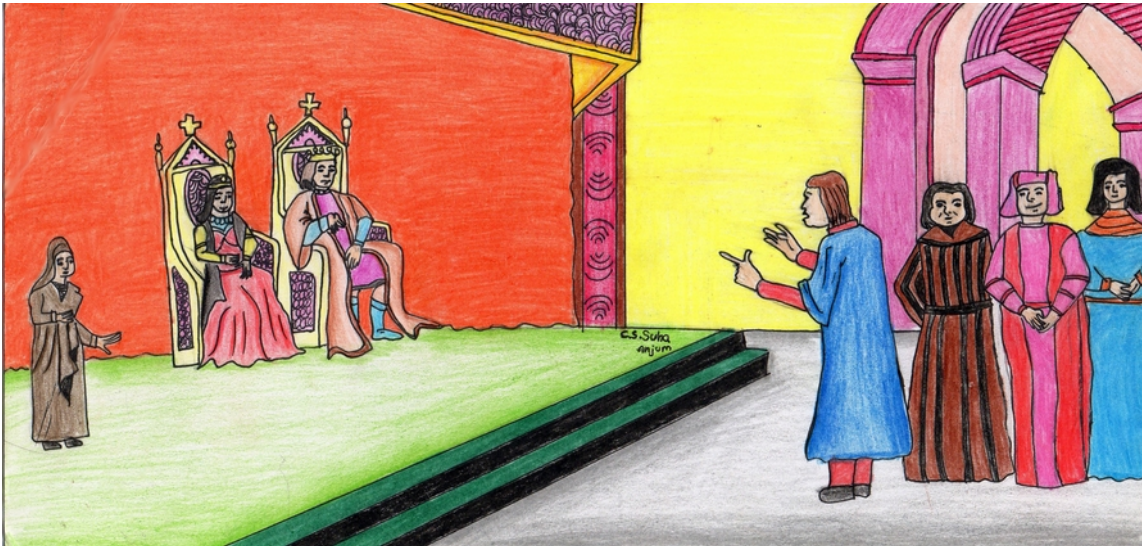
"ఒకవేళ మనం ఆ ఇల్లు అమ్మకపోయినా, వాడిని ఆసుపత్రిలో చేర్చకపోయినా మనం కేవలం ముగ్గురమే ఉండేవాళ్లం తల్లీ-నువ్వూ. నేనూ, మీ అమ్మా.." అంటుంటే మా నాన్న కళ్ళలోను, నా కళ్ళలో కూడాను నీళ్ళు తిరిగాయి.

అంతలోనే నాన్న సర్దుకొని "తల్లీ , బాగా ఆలస్యమైంది. పడుకోపోరా. ఉదయాన్నే బడికి వెళ్ళాలి" అన్నాడు.

నేను పడుకున్నా రాత్రంతా అవే ఆలోచనలు. ఆ రోజు తర్వాత జీవితమంటే 'బాధ్యత' అని, ఆషామాషీ కాదని అర్థమయ్యింది నాకు. ★

నోరు మంచిదైతే ఊరు మంచిదౌతుంది.

ఆరియన్-డాల్ఫిన్ కథ

గ్రీకు జానపద కథ

మూల రచన: ఎరుడోటస్ "ఆరియన్ & డాల్ఫిన్" *సౌజన్యం: స్టోరీనోరీ.కామ్*

అనువాదం: నారాయణ, కొత్తపల్లి

చిత్రాలు: సుహ, 8 వ తరగతి, రాధా స్కూల్ ఆఫ్ లర్నింగ్, అనంతపురం.

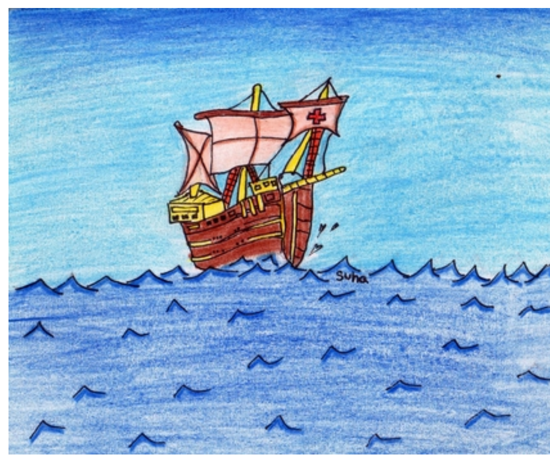
ఏసుక్రీస్తు పుట్టటానికి ఆరువందల సంవత్సరాల ముందు గ్రీసు దేశంలో కోరింత్ అనే నగరం ఒకటి ఉండేది. పెరియాండర్ అనే రాజు పరిపాలించేవాడు కోరింత్‌ను. ఆ రాజుకు కళలన్నా వృత్తులన్నా చాలా ఇష్టం ఉండేది. పెద్ద పెద్ద భవంతులు కట్టిన వాస్తు శిల్పులు, ఎర్రమట్టిపై చిత్రాలు గీసే కళాకారులు, గాయకులు- ఇట్లా అనేక మంది కళాకారుల్ని ఆయన పోషించేవాడు.

అట్లాంటి ఆ సమయంలో కోరింత్‌కు దగ్గర్లోనే ఉన్న మరో గ్రీసు ద్వీపంలో ఒక క్రొత్త సంగీతపు కెరటం ఎగసింది. 'ఆరియాన్ ' అనే గాయకుడొకడు, అద్భుతమైన తన గానంతో పిల్లల నుండి ముసలివాళ్ల వరకూ

అందరినీ మెప్పించసాగాడు. అతనుండే చిరుద్వీపం లెస్‌బోస్ నుండి అతని ఖ్యాతి సుదూరంగా ఉండే టర్కీ వరకూ ప్రాకింది. అతని సంగీతాన్ని గురించి విన్న పెరియాందర్ అతన్ని తన సభలో పాడేందుకు రప్పించుకొని విని, పరవశించి పోయాడు. పెద్ద జీతం ఇచ్చి అతన్ని తన ఆస్థాన విద్వాంసుడిగా చేర్చుకున్నాడు.

'లైర్' అనే తీగల వాయిద్యాన్ని వాయిస్తూ లోకాన్ని సమ్మోహింపజేసేటట్లు పాడేవాడు ఆరియన్. గ్రీకులకు సారాయి త్రాగుతూ నాట్యం చేయటం అంటే ఇష్టం. ఆరియన్ పాడే పాటలు దానికి అనువుగా ఉండేవి. దాంతో అతన్ని తమ వద్దకు వచ్చి వెళ్ళమంటూ ఎక్కడెక్కడినుండో ఆహ్వానాలు వస్తుండేవి. ఇట్లా ఆస్థాన విద్వాంసుడైనాక, రాజుగారి ఖర్చుతో దేశదేశాలూ తిరిగి సంగీత సభలు చేసేవాళ్ళు, ఆరియన్, అతని బృందమూనూ. అట్లా అతని పాట వినేందుకు వందల సంఖ్యలో బంగారు నాణాలను వెచ్చించేవాళ్లట, ఆనాటి ధనికులు! అట్లా ఆరియన్‌కు ఒట్టి పేరే కాక లెక్కలేనంత సంపద కూడా సమకూరింది.

అట్లా ఉండగా ఒకసారి ఇటలీ చివర్లో ఉన్న 'సిసిలీ' నుండి అతనికి ఒక ఆహ్వానం వచ్చింది. పెరియాందర్ అనుమతి తీసుకొని, అనేక రోజుల పడవ ప్రయాణం తరువాత ఆరియన్ సిసిలీ చేరుకున్నాడు.

అక్కడి ప్రజలు, రాజులు అతనికి బ్రహ్మరథం పట్టారు. లెక్కలేనంత బంగారాన్ని, నగల్ని కానుకలుగా ఇచ్చారు. సిసిలీ నుండి ఆ సంపదనంతా తీసుకొని, ఒక పెద్ద పడవలో తిరిగి కోరింత్‌కు బయలుదేరాడు ఆరియన్.

అయితే ఆ పడవను నడిపే వాళ్లు చాలా

దుర్మార్గులు. తమ పడవలో ఉన్న ప్రయాణీకుడు ఎవరో వాళ్లకు బాగా తెలుసు. అతని దగ్గర చాలా డబ్బులు ఉన్నాయని కూడా వాళ్లకు తెలుసు. నడి సముద్రంలో వాళ్ళు తమ అసలు ఉద్దేశాన్ని బయట పెట్టారు. సంతోషంగా వెనక్కి వస్తున్న ఆరియన్‌కు ఆ విధంగా కష్టాలు ఎదురైనాయి. పడవ సరంగు కత్తి చూపి బెదిరిస్తూ, ఆరియన్‌ను "నువ్వు ఆత్మహత్య చేసుకుంటావా, లేకపోతే కాళ్లు చేతులు కట్టేసి నిన్ను సముద్రంలో పడేయమంటావా?!" అని అడిగాడు కర్కశంగా. రెండూ ప్రాణాంతకాలే, అయితే ఆత్మహత్య చేసుకుంటే సరంగులు అతని శరీరాన్ని నేలకు చేర్చి దహనం చేస్తారట; లేకపోతే అతనే స్వయంగా జలచరాలకు ఆహారం అయిపోవచ్చుట!

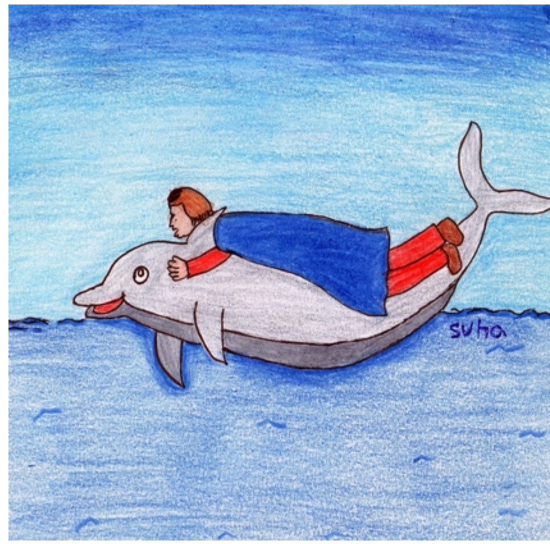
అయితే అంత కష్టంలో కూడా ఆరియన్ బెదిరిపోలేదు. సముద్రంలోకే తనని పడేయమన్నాడు: అయితే 'ఆలోగా తనకు నచ్చిన పాటలు కొన్ని పాడుకోనీ'యమన్నాడు. మామూలుగా తాను పాటలు పాడేటప్పుడు ధరించే ప్రత్యేకమైన డ్రస్ వేసుకొని, లైర్ వాయిస్తూ గొంతెత్తి పాడటం మొదలు పెట్టాడు ఆరియాన్ . అంత గొప్ప గాయకుడు, ప్రత్యేకంగా 'తాము మాత్రమే వినేందుకు పాడుతున్నాడు' అని పడవ నడిపే నావికులందరూ సంతోషపడి ఉంటారు. ఇతను పాటలు పాడుతున్నప్పుడు బహుశ: బాగా త్రాగి ఉంటారు కూడా.

అతని చివరిపాటల్ని తాము మాత్రమే వింటామని నావికులు అనుకున్నారేమో గానీ, అంతకు మించిన అద్భుతం ఒక్కటి జరిగింది. ఆరోజున ఆరియన నిజంగా హృదయాన్ని కరిగించే పాటలు పాడాడు. వాటిని వినేందుకు సముద్రంలోని డాల్ఫిన్లు అన్నీ అక్కడ వందల కొద్దీ జమ అయినాయట!

పాట ముగియగానే ఆరియన్ తనంతట తాను సముద్రంలోకి దూకేశాడు. 'అతని కాళ్ళు చేతులు కట్టెయ్యలేకపోయామే' అని

ఆ పని పెట్టుకున్న నావికులు కొందరు బాధ పడ్డారుగానీ, "ఇంత నడి సముద్రంలోని షార్క్ చేపలు వాడిని ఈపాటికే చప్పరించేసి ఉంటయిలే; తాళ్ళు మనదగ్గర ఉంటే నష్టం లేదు" అని మిగిలినవాళ్ళు వాళ్లను ఊరడించారు. ఆపైన అందరూ "పీడ విరగడైంది-బంగారం సొంతమైంది" అని సంతోషంగా పాటలు పాడుకుంటూ వేగంగా తమ దారిన తాము పోయారు.

అయితే ఎంత నడి సముద్రమైనా, వాళ్లు ఊహించినట్లు ఆరియన్ మునిగీ పోలేదు; షార్కులకూ బలి కాలేదు. అతని పాటను విన్నదో ఏమోగాని, సముద్రంలో ఈది ఈది అలసి, మునిగిపోతున్న ఆరియన్‌ను డాల్ఫిన్ ఒకటి తన మీదికి ఎక్కించుకొని క్షేమంగా అవతలి ఒడ్డుకు చేర్చింది! 'కేప్టినేరమ్' అని పిలిచే ఆ తీరంలో సముద్ర దేవత గుడి ఒకటి ఉండేది. అక్కడి తేరుకుంటూ కొన్నాళ్ళు గడిపిన ఆరియన్ను అక్కడి ప్రజలు "డాల్ఫిన్‌నెక్కి వచ్చిన వీరుడు" అని పిలుచుకున్నారట! వాళ్ళకు అందరికీ అతను తన సంగీతాన్ని, సంతోషాన్ని పంచాడట! అలా 'అతని సంగీతం మరింత పదునెక్కింది' అని చెబుతారు.

కొంత బలం వచ్చాక అక్కడినుండి బయలుదేరిన ఆరియన్ అనేక కష్టాల తర్వాత మెల్లగా కోరింత్ చేరుకున్నాడు.

రాజు పెరియాందర్ అతన్ని చూసి ఆశ్చర్యాన్నీ సంతోషాన్నీ ప్రకటిస్తూ "ఏమైంది నీకు? ఇన్నాళ్లయినా రాకపోతే, ఇక మరి మా ఆస్థానాన్ని వదిలేసావేమో అని బాధ పడ్డాను!" అన్నాడు. ఆరియన్ ఆయనకు జరిగిన కథనంతా చెప్పి, నావికుల

మోసాన్ని, డాల్ఫిన్లు తనని కాపాడటాన్ని వివరించాడు.

అయితే ప్రయాణం వల్లనైతే నేమి, తను భరించిన కష్టాలవల్లనైతే నేమి ఆరియన్ గొంతు బాగా మారిపోయి ఉన్నది. రాజుకు అతను చెప్పిన ఈ కథ నమ్మశక్యం కాలేదు.

దాంతో పాటు అసలు ఇతను "ఆరియన్ కాదేమో" అని కూడా అనుమానం వచ్చింది. అందుకని ఆయన ముందుగా ఆరియన్‌ను ఇంట్లో నుంచి బయటికి రాకుండా కట్టడి చేసి, వైద్య సదుపాయాలు వగైరా కల్పించి, ఆనక సిసిలీ నుండి రావలసిన పడవకోసం కబురు పంపాడు.

ఆ పడవ కోరింత్ చేరుకోగానే సైనికులు అందులోని నావికులను అందరినీ రాజాజ్ఞ ప్రకారం పెరియాండర్ ముందు ప్రవేశపెట్టారు. రాజుగారు ఆ నావికులతో "మీ ప్రయాణాలు బాగా జరుగుతున్నాయా? ప్రఖ్యాత గాయకుడు ఆరియన్ ఎలా ఉన్నాడు? తిరిగి ఎప్పుడు వస్తాడట?" అని అడిగాడు. కంగారు పడిన నావికులు, బయట పడకుండా "బాగున్నాడు ప్రభూ! సిసిలీ అంతటా సంగీతాన్ని ప్రవహింపజేస్తున్నాడు. ఒకసారి అక్కడంతా పాటలు పాడాక, అప్పుడు తిరిగి వస్తాడు" అనేసారు.

అంతలోనే తెరవెనకనుండి బయటికి వచ్చి నిలబడ్డాడు ఆరియన్. తను సముద్రంలోకి దూకినప్పుడు వేసుకున్న దుస్తులే వేసుకొని ఉన్నాడతను! అతన్ని, అతని నవ్వుని చూసిన నావికులంతా "భూతమేమో!" అనుకొని వణుక్కుంటూ సాగిలపడ్డారు. పెరియాండర్ గట్టిగా అడగగానే తమ నేరాన్ని పూర్తిగా ఒప్పుకున్నారు.

అయినా కథని పూర్తిగా నమ్మని

పెరియాందర్ తన రాజ్య ప్రజల్నే కాకుండా అనేక మంది యాత్రికుల్ని కూడా ఈ విషయమై ప్రశ్నించాడట. వాళ్లలో కొందరు చెప్పిన ప్రకారం అతను కేప్టినేరమ్ చేరుకొని అక్కడి గుడిలోకూడా చూసాడని, 'సముద్రంలో డాల్ఫిన్‌పై తేలుతూ వస్తున్న ఆరియన్ ' కంచు విగ్రహాన్ని ఆ గుడిలో చూసిన తర్వాతగానీ అతనికి డాల్ఫిన్‌ల మంచితనంపై గురి కుదరలేదని, చెబుతారు.

ఈ కథను వెతికి తీసిన చరిత్రకారులు కూడా చాలామంది దీన్ని నమ్మలేదు. కానీ ఈ మధ్య కాలంలో మనకి డాల్ఫిన్ల గురించి అనేక సంగతులు తెలిసాయి. అవి చేపల జాతి సముద్ర జీవులు కాదు: భూమి మీద తిరిగే జంతువులలాగా అవి కూడా క్షీరదాలు- అంటే పిల్లలకు పాలు ఇచ్చి పెంచుతాయి!

అంతే కాదు; అవి శబ్దాల ద్వారా ఒకదానితో ఒకటి మాట్లాడుకుంటాయి! మనుషులతో స్నేహం చేయగలుగుతాయి! ఆధునిక కాలంలో కూడా సముద్రంలో చిక్కుకుపోయిన వారిని కొందరిని అవి కాపాడాయి! అట్లా చూస్తే ఈ కథ ఏమంత కట్టుకథ కాదనిపిస్తుంది.

అయినా మరి నున్నగా జారే డాల్ఫిన్ మీదినుండి జారిపోకుండా ఆరియన్ ఎలా వచ్చాడో?! మనుషులు, జంతువులు ఒకప్పుడు నిజంగానే స్నేహంగా ఉండేవాళ్లేమో?! -ఇవన్నీ మీకై మీరు కనుక్కోవాలి; ఆ క్రమంలో పాత కట్టు కథల్లో దాక్కున్న నిజాల్ని బయటికి తేవాలి. ★

భాస్కరా!

బూనిన భాగ్య రేఖ జెడిపోయిన పిమ్మట నెట్టి మానవుం
డైనను వానినెవ్వరు బ్రియంబున బల్కరు, బిల్వరెచ్చటన్
దానది యెట్లకో యనిన తథ్యము పుష్పము వాడి వాసనా
హీనతనొంది యున్న యెడ నెవ్వరు ముట్టుదురయ్య భాస్కరా?!

భావం: పువ్వులు వాడి, సువాసనను కోల్పోయి, చెడిపోయాక, ఇక వాటిని ఎవ్వరూ ముట్టేందుకు ఇష్టపడరు కదా? అలాగే అదృష్టం కరువైనప్పుడు ఎంత గొప్పవాడితోనైనా ఎవ్వరూ ప్రేమగా వ్యవహరించరు, ఎక్కడికీ ఆహ్వానించరు. అందరూ చిన్న చూపు చూస్తారు- అందులో ఆశ్చర్యమేమీ లేదు.

బొమ్మకు కథ రాయండి

చల్లటి మంచు కాలంలో తాత, తండ్రి, మనవడు వాళ్ల కుక్కని వెంటబెట్టుకొని గొప్ప మంచు కొండల మీదికి వెళ్ళారు. అక్కడ వాళ్లకు ఏమి ఎదురైందో, ఏమో?!

మీకు తెలిస్తే రాసి పంపండి. బాగున్న కథలను కొత్తపల్లి- 104 లో ప్రచురిస్తాం.

మా చిరునామా:

కొత్తపల్లి ప్రచురణలు, 1-127/A, MRO ఆఫీసు దగ్గర, చెన్నేకొత్తపల్లి , అనంతపురము జిల్లా, ఆంధ్రప్రదేశ్-515101.

ఆలోచించాలి

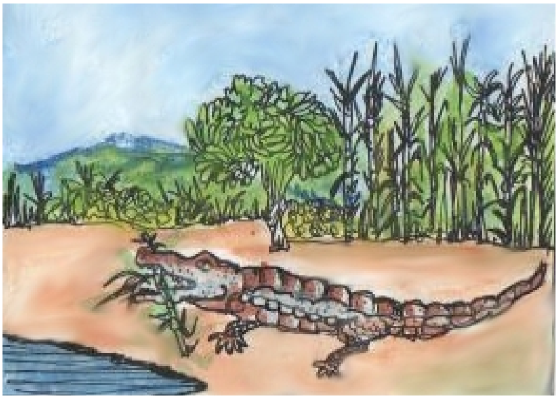
రచన: కె.వి.క్రిష్ణారావు, కర్నూలు

నల్లమల అడవుల్లో వీరసముద్రం చెరువు చుట్టుప్రక్కల పెద్ద పెద్ద ఏనుగుల గుంపులు నివసించేవి. దట్టమైన ఆ అడవుల్లో దొరికే మెత్తని పచ్చిగడ్డిని, ఎత్తైన చెట్ల మీద చివురించే లేత ఆకుల్ని నములుతూ, ఎల్లప్పుడూ పుష్కలంగా నీళ్ళుండే ఆ చెరువు మీద ఆధారపడి హాయిగా జీవించేవి.

అదే చెరువులో మొసళ్ళు కూడా ఉన్నాయి. నీళ్ళు త్రాగడానికి వచ్చే జింకలు, గాడిదలు

మొదలైన చిన్న జంతువుల్ని పట్టి చంపి తినేవి అవి. సామాన్యంగా ఏనుగుల జోలికి వచ్చేవి కావు: పెద్దగా ఉంటాయని కొంత, అన్నీ కలిసి కట్టుగా ఉంటాయని మరికొంత, భయం వాటికి.

సాధారణంగా ఏనుగులు గుంపుగా వచ్చి, చెరువులోని నీళ్ళన్నీ కలిసి ఒక గుంపుగా త్రాగి వెళ్లిపోయేవి. అవి అట్లా గుంపుగా వచ్చినప్పుడు చూస్తే మొసళ్ళకి భయం.

ఒకసారి ఒక మొసలికి వేరే ఆలోచన వచ్చింది. "అన్ని ఏనుగులు వస్తున్నాయి కదా, ఆ గుంపులోంచి కనీసం ఒక్క ఏనుగునైనా పడితే ఏమౌను?" అనుకొంది. వెంటనే అది ఓ దుష్టపన్నాగం పన్నింది. పొక్కుంటూ పోయి, ఎక్కడెక్కడో ఉన్న లేత వెదురు పిలకలను, మంచి పచ్చగడ్డిని నోట కరుచుకొని వచ్చి, చెరువు అంచునే ఒక చెట్టు మరుగున దాచి ఉంచింది. ఆరోజు తెల్లవారుతుండగానే తను పోయి, అక్కడికి దగ్గర్లోనే ఇసకలో పడుకున్నది.

కొంచెం సేపటికి ఏనుగులగుంపు వచ్చింది. అన్ని ఏనుగులూ నీరు త్రాగి వెళ్ళిపోసాగాయి. మొసలి అదృష్టం కొద్దీ వాటిలో ఒక ఏనుగు మటుకు ఇంకొన్ని నీళ్ళు త్రాగుతూ కొంత వెనక పడింది.

"అమ్మయ్య! ఇక దొరికినట్టే, ఏనుగు!" అనుకొని మొసలి తను మరుగున దాచిన గడ్డిని, వెదురు మొలకలను నీళ్ల మధ్యకు చేర్చి అల్లాడించటం మొదలు పెట్టింది.

అలా కదలాడుతున్న గడ్డి ఏనుగు దృష్టిని ఆకర్షించింది. వెంటనే దానికి నోరు ఊరింది కూడా. "లేత వెదురు చిగుర్లు!" అని ఆశ పుట్టింది.

చూస్తే అవతల తన మిత్రులందరూ

వెనుదిరిగి పోతున్నారు. 'తను ఈ కాస్తంతా తినేసి పరుగు పెడితే వాళ్లను చేరుకోవచ్చులే' అనుకొని నీళ్లలోకి దిగి అటుగా నాలుగడులు వేసింది ఏనుగు. అంతే- మొసలి చటుక్కున దాని కాలు పట్టుకున్నది!

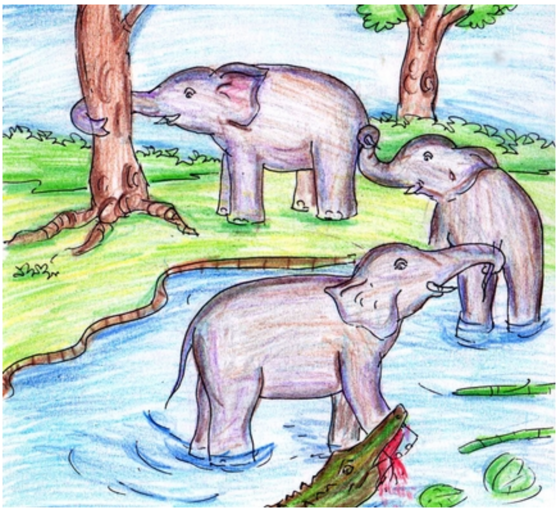
ఏనుగు పెనుగులాడింది. మొసలి తన పళ్ళను ఇంకా గట్టిగా దాని కాలులోకి దింపింది. ఇక బాధతో ఘీంకారాలు మొదలు పెట్టింది ఏనుగు. నీళ్లలో పొర్లింది, మిగిలిన కాళ్ళతో ఎగిరేందుకు ప్రయత్నించింది, ఎలాగైనా మొసలిని నీళ్ళ బయటికి ఈడ్చాలని చూసింది, రెండవ కాలితో మొసలి తలమీద మోదేందుకు ప్రయత్నించింది- ఏం చేసినా మొసలి పట్టు వీడట్లేదు.

ఆ ఏనుగు ఘీంకారాలు వినబడినై, మందలోని మిగిలిన ఏనుగులకు. తమ సహచరుడికి ప్రమాదం సంభవించిందని వాటికి అర్థమైంది.

అన్నీ గబగబా వెనక్కి తిరిగి వచ్చి, మొసలికి చిక్కిన ఏనుగును చూసినై, ఏనుగుల నాయకుడు వాటికి తక్షణం ఆదేశాలు జారీ చేశాడు- ఒక ఏనుగు వెళ్ళి తొండంతో అక్కడికి దగ్గర్లోని మర్రి చెట్టును ఒకదాన్ని గట్టిగా పట్టుకొన్నది. మరొక ఏనుగు దాని

కాళ్లను తొండంతో చుట్టి పట్టింది. మరొక ఏనుగు దాని కాళ్ళను.. అట్లా ఒక ఏనుగుల గొలుసు తయారయింది.

ధైర్యశాలులైన ఏనుగులు కొన్ని ఆ క్రమంలో నీళ్లలోకి కూడా దిగినై! అన్నీ కలిసి ఏనుగును మొసలితో సహా బయటికి లాగేందుకు ప్రయత్నిద్దామనుకున్నై.

తెలివైన ఏనుగొకటి వాటిని ఒక్క క్షణం ఆగమన్నది. "నీటిలో మొసలికి అమితమైన శక్తి ఉంటుంది! మీరు ఎందరు కలిసి లాగినా అది మనవాడిని అంత సులభంగా విడచి పెట్టదు. నేను దాన్ని బలహీనపరుస్తాను- ఆగండి" అని అది పరుగున వెళ్ళి, అల్లంత దూరాన పడి ఉన్న ఓ పెద్ద, బరువైన దుంగను తొండంతో చుట్టి ఎత్తుకున్నది; దుంగతోబాటు వేగంగా వచ్చి, మొసలి

తలపైన దుంగతో బలంగా ఒక్క పెట్టు పెట్టింది. దెబ్బకు మొసలి కళ్ళు బైర్లు కమ్మాయి! దాని పట్టు కొంచెంగా తప్పింది. అవకాశాన్ని అంది పుచ్చుకున్న ఏనుగుల గొలుసు తమ సహచరుడిని గబుక్కున బయటికి లాగేసింది! దెబ్బ తిన్న మొసలి, ఏనుగుల్ని తిట్టుకుంటూ, బుడుంగున మునిగి తన దారిన తాను పోయింది.

అటుపైన ఏనుగులన్నీ సంతోషంగా పోతున్నప్పుడు, ముసలి ఏనుగు ఒకటి వాటికి సుద్దులు చెప్పింది: "చెరువు మధ్యలో

వెదురు మొక్కలు, పచ్చని గడ్డి కనిపించటం అసహజం కదా?! అట్లా సహజంగా లేనివి ఏమైనా కనిపిస్తే గబుక్కున ముందుకు పోకూడదు. ఒక క్షణం ఆగి ఆలోచించాలి తప్పకుండా. మనల్ని మోసం చేయడానికి మొసలి, మనిషి లాంటి జంతువులు రకరకాల ఉచ్చులు పన్నుతుంటాయి. కృత్రిమంగా కనబడిన ఆహార పదార్థాలపట్ల జాగరూకతతో ఉండాలి. అత్యాశతో వాటి జోలికి పోతే ఇట్లా అవుతుంది. అందరికీ అర్థం అయిందనుకొంటాను. 'అత్యాశే అన్ని అనర్థాలకూ మూలం'" అని.

ఏనుగులన్నీ తలలు ఊపి, ఘీంకారాలతో తమ సమ్మతిని తెలియజేసాయి. ★

ఇది కొత్తపల్లి 102 వ పుస్తకం!

గమనించారా? ఈ పుస్తకంలో చాలా కథలు పిల్లలు వ్రాసి పంపినవే. రెండు తెలుగు రాష్ట్రాలలోని పిల్లలూ అనేకమంది కథలు రాసి పంపారు. మరి ఈ కథలకు బొమ్మలు వేసినవాళ్ళు కూడా చాలా మంది పిల్లలే! ఈ బాల చిత్రకారులందరూ అనంతపురం రాధా స్కూలులో ఏడు, ఎనిమిది, తొమ్మిదో తరగతులు చదువుతున్నారు. అనుకుంటే వీళ్లందరి లాగానే మీరూ బొమ్మలు వేయచ్చు; మీరూ కథలు రాయచ్చు!

పిల్లలను కలవటం, వాళ్లతో తెలుగులో కథలు రాయించటం, బొమ్మలు వేయించటం, వాళ్ళు పంపిన కథల్ని, బొమ్మల్ని సరిదిద్ది మిగతా పిల్లలందరికీ నచ్చేట్లు పుస్తకాలుగా తయారు చేయటం, దానికోసం ఓపెన్ సోర్సు ఉపకరణాలను వాడటం, కథల్ని అందరూ ఉచితంగా చదువుకునేట్లు ఇంటర్నెట్‌లో పెట్టటంతోపాటు, కొన్ని ప్రతులు అచ్చు వేసి, ఇష్ట పడిన వాళ్లకు అందించటం మాకు ఇష్టం. ఇప్పటి వరకూ వచ్చిన 102 పుస్తకాలలో యాభై పుస్తకాల ప్రతులు మాత్రం మా దగ్గర లభిస్తున్నాయి ప్రస్తుతం. మిగిలిన వాటిని ఇంటర్నెట్లో చదువుకోవలసిందే.

ఈ పనులన్నీ ఎందుకు? ఎందుకంటే, ఇవి అందరికీ మేలు చేస్తాయి కాబట్టి. ఇట్లా అందరి మేలూ కోరి చేసే పనుల్లో మీ శక్తి కొద్దీ మీరూ పాలు పంచుకోండి. బాగా చదవండి. బాగా గీయండి. బాగా రాయండి. నవ్వండి. నవ్వించండి. ఆలోచించండి. చక్కగా పాడండి. మంచి పౌరులుగా ఎదగండి.

పిల్లల కథల ప్రపంచానికి స్వాగతం!

ఎవరి గొప్ప వారిది!

తాతయ్య చెప్పిన కథ

రచన:శ్రీ చొప్పా వీరభద్రప్ప, విశ్రాంత ఉపాధ్యాయులు, అనంతపురం.

పట్టణానికి దూరంగా పార్కులో రకరకాల పూల మొక్కల్ని పెంచుతున్నారు. రంగురంగుల పూలు పూసి అవి అందరినీ ఎంతో ఆకర్షిస్తున్నాయి. ప్రతిరోజూ ఉదయం, సాయంత్రం బాల-బాలికలు, స్త్రీ-పురుషులు అందరూ ఆ పూలతోటకు వచ్చి, పువ్వుల శోభను చూసి మురిసేవారు.

కొందరు అమ్మాయిలు గులాబి పూల అందాల్ని చూసి, వాటి పరిమళాన్ని మెచ్చుకుని, "అబ్బ! ఈ పూలను మించిన అందమైన పూలు ఎక్కడా లేవు!" అనేవాళ్ళు. ఇంకొందరు అమ్మాయిలు జాజిపూలను గుండుమల్లెలను ఇష్టపడేవాళ్ళు, "ఆహా! ఈ పూల అంద-చందాలు, వీటి సౌరభం చూస్తుంటే ఇక్కడే ఉండిపోవాలనిపిస్తుంది!" అనేవాళ్ళు.

ఇట్లా ప్రతిరోజూ కొందరు పారిజాతాలను, కొందరు ముద్దబంతులను, మరికొందరు

కనకాంబరాలను, ఇంకొందరు చేమంతు-లను- ఇట్లా ఎవరి మనసుకు నచ్చిన పూలను వాళ్ళు మెచ్చుకునేవాళ్ళు. ఏ రోజున ఏజాతి పూలు మెప్పుకు గురి అవుతాయో, ఆ రోజున ఆ జాతి పూల మొక్కలు చాలా ఆనందపడి, గర్వంగా ఊగిసలాడేవి.

ఒకనాడు ఒక అమ్మాయి చేమంతులను మెచ్చుకుని, "ఇక్కడున్న ఈ పూల జాతులన్నీ ఈ చేమంతుల ముందు దిగదుడుపే! పూల జాతులన్నింటికీ ఇవే తల మానికాలు" అంది.

ఆ మాట వినగానే చేమంతులు ముసిముసి నవ్వులు నవ్వుతూ గర్వంతో ఠీవిగా నిలిచాయి.

అది చూసి మిగిలిన పూల జాతులన్నీ "ఓయబ్బో! ఈ అమ్మలక్కలకి చూసేకి కన్నులున్నాయా! సువాసన తెలిసేకి ముక్కులున్నాయా!" అంటూ చిటపట-లాడుతూ వేళ్ళు విరిచి, ముఖం తిప్పుకున్నాయి.

వాటి మాటలు విని అన్నింటికీ దూరంగా, ఎత్తుగా ఉన్న మొగలిపొద "ఈ పిల్ల అమ్మాయిలకేం తెలుసు, నా బంగారు రేకుల పరిమళగంధాలు?! ఎందరెందరో గొప్పవాళ్ళు నా రేకుల్ని జడలకు అందంగా అమర్చుకుని, వాటిపైన మల్లెలు కూర్చి, అలాంటి పూలజడ అంతాన బంగారు బిళ్ళలు, ఊగిసలాడే జడ కుప్పెలు అమర్చుకుంటే, వారెవ్వ! ఆ సోయగాలకు అందరూ నోళ్ళు వెళ్ళబెట్టుకోవాల్సిందే గదా!" అని, ఇంకా ఓపలేక "ఓయమ్మో! ఏ పూలమ్మలకైనా విష నాగులు చుట్టుకుం-టాయా! అసలు నాకున్నంత పరిమళం ఏ పూలకైనా ఉందా?" అని అక్కసుతో

ఊగింది.

మొగలి మాటలు విని పూలమ్మలన్నీ కిలకిలా నవ్వాయి. ఇంత జరుగుతున్నా తనకేమీ పట్టనట్లు ఉండిపోయింది నాగజెముడు. పొదలాగా విస్తరించి, తన దళసరి ఆకుల నిండా చిన్న చిన్న సూదుల్లాంటి ముళ్ళతో, ఆకుల తలల్ని అంటుకొని పూచిన పసుపు పచ్చ పూలతో, తినమని ఆహ్వానించే ఎర్రెర్ర కాయలతో గంభీరంగా కదలక మెదలక స్థిరంగా ఉంది- ఎవ్వరితోటీ ఏమీ సంబంధం లేనట్లు.

***

కాల చక్రం తిరిగింది. ఋతువులు మారాయి. ఎండాకాలం వచ్చింది. నీళ్ళు తక్కువైనాయి; పూలమడులకు నీళ్ళు పెట్టడం తగ్గించాడు తోటమాలి. మొక్కలకు వేటికీ నీళ్ళు చాలడం లేదు. మధ్యాహ్నానికల్లా అన్నీ అలసి, సొలసి, గుడ్లు తేలేసి, బిక్కుబిక్కు మంటూ గుటకలు మ్రింగసాగాయి.

ఆ సమయంలో బొటనవేలంత పరిమాణంలో ఉన్న హనీబర్డ్ ఒకటి వేగంగా వచ్చింది ఆ తోటలోకి. దాని వెంట కూతురు కూడా ఉంది! తమ పొడవాటి ముక్కులను పువ్వుల్లోకి చొప్పించి, మకరందం కోసం వెతుక్కుంటూ పోతున్నాయి, అవి రెండూ. ఎన్ని పూలు వెతికినా వాటికి ఒక చుక్క మకరందం కూడా దొరకలేదు. చిన్న హనీబర్డ్ అలిసిపోయింది. అమ్మతో అన్నది-"అమ్మా! చాలా దాహంగా ఉంది. నాలుక తడారి పోతోంది. నేను ఇంక ఎగరలేను" అని.

తల్లి పక్షి బిడ్డను నాగజెముడు పొద దగ్గరికి తీసుకొచ్చి "ఇప్పుడింక నీకేం కాదు- వచ్చేసాంగా, నాగజెముడు దగ్గరికి!" అన్నది.

అంటూనే చటుక్కున అది నాగజెముడు దళసరి దళాన్ని ముక్కుతో పొడిచింది. మరుక్షణం ఆ రంధ్రంలోంచి జటజటమని చిక్కటి ద్రవం ఉబికివచ్చింది. తల్లీ-బిడ్డ రెండూ ఆ జీవ జలాన్ని తనివి తీరా త్రాగాయి. చిన్న పిట్ట సంతోషం పట్టలేక ఆకాశానికి ఎగిరి కేరింతలు కొట్టింది. మళ్ళీ మళ్ళీ నాగజెముడు చుట్టూ తిరిగింది.

పూలమొక్కలన్నీ ఆ దృశ్యాన్ని కన్నార్ప-కుండా చూసాయి. పారిజాతం లిల్లీతో అంది "చెల్లీ! ఆ నాగజెముడుని చూశావా! నిండా ముళ్ళు వేసుకొని అది ఎంత వికారంగా ఉన్నా, చావు బతుకుల మధ్య ఉన్న ఆ చిన్ని పక్షి దాహం తీర్చి ప్రాణం పోసింది. మనమూ ఉన్నాము ఎందుకు?!" అంటూ వాపోయింది.

సంపంగి తల ఊపుతూ "నిజమే. ఇంతవరకూ మనం మన అందచందాలు, పరిమళాలు అంటూ మనకు మనమే విర్రవీగాం. నిజానికి మన పరిమళాల వల్ల ఎవరికీ ఏమీ ఒరిగేదీ లేదు. నిజమైన అందమంటే దీనిదే. నాగజెముడు జన్మ సార్థకం" అన్నది.

"అట్లా ఏమీ కాదు- ఎవరి ప్రత్యేకతలు వారివే. నిజంగా కూడా దేని అవసరం దానికి ఉంటుంది. గొప్పదైన ఈ సృష్టిలో విభిన్న ప్రత్యేకతలు ఉంటాయి. అన్నీ గొప్పవే!" అన్నాయి గులాబీలు, చేమంతులు.

నాగజెముడు మాత్రం వీళ్ళెవ్వరి మాటలూ వినట్లేదు- తనమీద వాలిన నల్లని గండు తుమ్మెదనే చూస్తూ ఉన్నదది. అటూ ఇటూ ఝుమ్మని తిరిగిన తుమ్మెద మెల్లగా తన పువ్వు మీద వాలి, మకరందాన్ని ఆస్వాదిస్తుంటే నిశ్చలంగా గమనిస్తూ, తనలో తనే సంతోషపడుతున్నది. మిగిలిన మొక్కలన్నీ కూడా దీన్ని చూస్తూ చూస్తూ మెల్లగా నిశ్శబ్దమైపోయాయి.

పొగడ్తలకు ఉబ్బిపోక, తెగడ్తలకు బాధపడక, తమ పనేదో తాము నిశ్చలమైన మనస్సుతో చేసుకుపోయే వారిలో ఆనందం, ఆత్మ సౌందర్యం ఉంటాయి. బాహ్య సౌందర్యం కంటే అంతర సౌందర్యం గొప్పది.

కొత్త ఊపిరి

గేయకథ

రచన: శ్రీ బెలగాం భీమేశ్వరరావు, ఫోను నెం. 9989537835

అర్థ రాతిరి వరకు
చదివి చదివీ చదివి
వేకువన లేచాడు
మరల చదవగ వేణు

పొత్తములు మూసేసి
చదివినది తలచాడు
గుర్తేది రాకను
తెగ కృంగి పోయాడు

మనవ డేడ్పును విని
తాతయ్య వచ్చారు
కారణం తెలుసుకొని
కడు జాలి పడ్డారు

వెంటనే మనవడిని
మేడ నెక్కించారు
పరిసరాల నొక పరి
చూడమని కోరారు

కొండలు గుట్టలు
వేణు నలరించాయి
పచ్చనీ తోటలు
కను విందు చేశాయి

లేలేత సూరీడు
మెల మెల్ల గొచ్చాడు
రంగుల్ల మబ్బులతో
సంతోష పరిచాడు

నింగిలో పక్షులు
కలకలము చేశాయి
చెట్ల మీదను వాలి
ముదము చేకూర్చాయి

వేణు వాటిని చూచి
మైమరచి పోయాడు
తానేడ్చు విషయమును
పూర్తిగా మరిచాడు

అది మంచి సమయమని
తాతయ్య తలచారు
మనవడిని ఈ తీరు
బుజ్జగించారు:

"ప్రకృతిని చూడగా
పరవశించెదము
అలసటను మైమరచి
ఉత్తేజ మొందెదము

"ఆట పాటలు, కళలు
ఒత్తిడిని పోగొట్టు
చదువుతో పాటుగా
ఇవి యన్ని పాటించు

"కొనసాగ గలదపుడు
నీ చదువు దర్జాగ
బేజారు పడదపుడు
నీ మెదడు పిచ్చిగ"

తాత చూపిన బాట
మనవడు పయనించె
కొత్త ఊపిరి తోడ
చదువులో రాణించె

పదాల్ని వెతికి పట్టుకోండి!

సుబ్బారావు, గాంధీ, బనిగండ్లపాడు, తేనెటీగలు, అత్తసొమ్ము, అల్లుడుదానం, చిన్నసాయం, భయపడకు, తల్లికోడి, రాజకుమారుడు, ముసలాయన, ఊహాప్రపంచం, ముళ్ళపొదలు, మంచితనం, కుడిభుజం, సంజీవయ్య, ఉజ్రమ్మ, స్వగతం, తిరుపతి, కంకణాలపల్లి, :- *ఈ పదాలన్నీ క్రింది పట్టికలో దాగున్నాయి- నిలువుగా, అడ్డంగా, వాలుగా, క్రింది నుండి పైకి -ఎటుపడితే అటు! వాటిని వెతికి వాటి చుట్టూ గుండ్రాలు* గీయండి!

కు	ధీ	డి	న	య	లా	స	ము	ల్లి	రా	ని	త
డి	మ్మ	కో	బ	కు	ఊ	న్న	ళ్ళ	ప	జ	సా	లు
భు	తం	ల్లి	డ	సం	హా	నం	పొ	ల	కు	గ	ప
జం	కు	త	చి	తి	ప్ర	దా	ద	ణా	మా	భ	ధీ
ల్లి	మ్ము	సొ	త్త	అ	పం	డు	లు	క	రు	డి	గాం
ళ్ళ	య్యు	జీ	మం	సా	చం	ల్లు	ప	కం	డు	య్యు	టీ
తి	ప	రు	తి	బ	డ	అ	నం	పా	చి	వ	మ్మ
తే	నె	టీ	గ	లు	గ	త	డ్ల	చి	ణా	జీ	సొ
జ	ల్లి	భ	త	సం	చి	గం	యం	జ్ర	ప	సం	వు
ఉ	జ్ర	మ్మ	నం	మం	ని	పం	తం	సా	ధీ	గ	రా
య్యు	ధీ	చి	డ	బ	కో	హ	గ	సా	న్న	అ	బ్బా
భ	య	ప	డ	కు	తి	లు	స్వ	క	ప	చి	సు

పదరంగం-102

నిర్వహణ: డా. సిరి, మిర్యాలగూడ, నల్గొండ జిల్లా, తెలంగాణ రాష్ట్రం

1		★	2		3
	★	4		★	
	★		★	5	★
★	6		★	7	8
9		★	10	★	
11		★	12		

అడ్డం

1. వేదాలకు ఏకవచనం(2)
2. పక్షిని ఇలా కూడా అంటారు(3)
4. గుర్రం మరో పేరు(2)
6. శిల్పి చేతిలో పడ్డ శిల, ఇలా అవుతుంది(2)
7. అటుఇట్లైన 'ప్రజ' (2)
9. వారణాసికి మరో పేరు- గుడి దీర్ఘం పోయింది (2)
11. దీని ద్వారా మెదడుకు సంకేతాలు చేరుతై (2)
12.'పంది' కి మరో పేరు(3)

నిలువు

1. ఉప్పుకర్పూరంబు పద్య రచయిత (3)
2. ఖగోళ ప్రపంచాన్ని ఇలా పిలుస్తారు (2)
3. గుడిలో,వుంటుంది..ఎవరు కొట్టినా పలుకుతుంది. ఏమిటది? (2)
4. అల్పం అంటే కొంచం. మరి దానికి వ్యతిరేక పదమేమిటో తెలుసా? (3)
5. దేవుడికి భక్తితో చేసేది (2)
6. ఒక ఋతువు(3)
8. పారే నీళ్ళే, మరోలాగా (3)
9. అడవికి మరో పేరు(2)
10 .'దారి' మరోలా(2)

అడ్డం-నిలువు ఆధారాల సహాయంతో ఈ గడులను నింపగలరేమో చూడండి. నింపిన పదరంగాన్ని, కేవలం పోస్టుకార్డుపై రాసి, మాకు అందేట్లు పంపండి. మీ బడి పేరు, తరగతి, మీవాళ్ల ఫోను నంబరు తప్పక రాయండి.

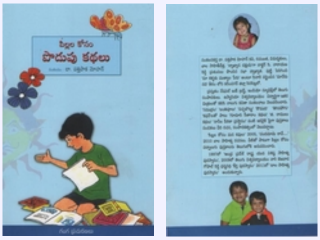
సరైన సమాధానం రాసి ఎంపికైన ముగ్గురు పిల్లలకు కొత్తపల్లి - 104 ని బహుమతిగా పంపిస్తాం!

పిల్లలకోసం పొడుపు కథలు

సంకలనం: డా.పత్తిపాక మోహన్

(ప్రతులకు: గంగా పబ్లికేషన్స్, 5-4-47, పత్తిపాక వీధి, సిర్సిల్ల-505301 ఫోన్: 9966229548)

కవి, బాల సాహితీ వేత్త, రచయిత, విమర్శకుడు, చక్కని వక్త, వ్యాఖ్యాన దక్షుడు, నేషనల్ బుక్ ట్రస్టు తెలుగు సంపాదకుడు, సహృదయుడు ప్రత్తిపాకమోహన్ కూర్చిన ఈ 425 పొడుపు కథలు మన మెదళ్లకు మేత పెడతాయి, చురుకుదనాన్ని పెంచుతాయి, నవ్విస్తాయి, ఆలోచింపజేస్తాయి, మరిన్నిటిని సొంతంగా తయారు చేసేందుకు స్ఫూర్తినిస్తాయి.

మచ్చుకి కొన్ని:

అంగట్లో కొంటారు, ముందర పెట్టుకొని ఏడుస్తారు. ఏంటది?

అంగుళం ఆకు, అడుగున్నర కాయ ఏంటబ్బా?

చారు గాని చారు?

గుండ్రని గురవయ్యా, నీకు కాళ్ళు చేతులు లేవయ్యా?

గుంటలో జన్మించి, గుడిసెలోజీవించి, సంతలో నిలబడి, పంక్తిలో వాలింది- ఏంటది?

గడ కాని గడ- రేగడ కాదు!

గుట్ట కాల్తుంటే బట్టలెండేస్తారు- ఎక్కడబ్బా?

గడప చిన్నది, ఇల్లు పెద్దది. మనుషులు ఉండలేరు బాబూ. ఎక్కడ?

కూత వేసి పరుగు దీస్త, ఎరుపు చూస్తే ఆగిపోత!

కిరీటం ఉంది, రాజును కాను. తోక ఉంది, కోతిని కాను. మరి ఎవరిని, నేను?

కూడు తింటారు, కుండలు పారేస్తారు. ఏంటది?

గట్టు మీద నిలబడ్డ గంటయ్యా! నీ గుండు మీద వెంట్రుకలు ఏవయ్యా?

కొండమీద గొలుసులు. వెయ్యగలంగానీ తీయలేం. ఏంటవి?

వీటికి సమాధానాలు రాయట్లేదు. కావాలంటే మోహన్ గారిని అడిగి కనుక్కోండి!

RNI Regn No. : APTEL/2014/62705 Date Of Publishing: 07/12/2018 **Postal Regn No: HDP/008/2018-2020**

కొత్తపల్లి ప్రింటు పుస్తకాలను ఆన్‌లైన్లో ఆర్డరు చేయటం, చందాలు కట్టటం చాలా సులువు! క్రెడిట్ కార్డుల ద్వారాను, డెబిట్ కార్డుల ద్వారాను, నెట్ బ్యాంకింగ్ ద్వారా కూడా కొత్తపల్లికి డబ్బులు చెల్లించవచ్చు! అక్కౌంటు నెంబర్లు వెతుక్కునే పని కూడా లేదు! సందర్శించండి: **http://www.instamojo.com/kottapalli**

కొత్తపల్లిని మీ మిత్రులకు, మీరు చదివిన బడులకు, మీ సమీపంలోని లైబ్రరీలకు బహూకరించండి!

కథల పుస్తకాలండీ కథల పుస్తకాలు! పిల్లలు చెప్పిన కథలున్నాయ్! పెద్దలు వ్రాసిన కథలున్నాయ్!

రంగురంగుల బొమ్మలున్నాయ్! అక్కడక్కడా జోకులున్నాయ్!

ఆన్‌లైన్‌లో దొరుకుతున్నాయ్! ఇప్పుడే కొనండి! అందరికీ చెప్పండి!!!

రాబోయే 12 సంచికలకై ముందస్తు చందా:

రూ. 360/- (పోస్టేజీ మరియు యస్సెమ్మెస్ ఛార్జీలు కలిపి)

గమనిక: అచ్చయిన పుస్తకాలు ఎప్పటికప్పుడు సాధారణ పోస్టులో పంపబడతాయి.

NEFT TRANSFER కోసం:

"Kottapalli Prachuranalu"
SB A/c 62320333310,
State Bank of India
Dharmavaram Branch
IFSC: SBIN0020902

(బ్యాంకు వారి నియమాలననుసరించి, "క్యాష్ హ్యాండ్లింగ్ ఛార్జీలు"గా ప్రతిసారీ రూ. 50 అదనంగా చెల్లించవలసి వస్తున్నది.. అందువల్ల బ్యాంకులో డబ్బు కట్టకండి- నేరుగా మీ అక్కౌంటు నుండే ట్రాన్స్ఫర్ చేయగలరని ప్రార్థన)

ప్రస్తుతం అందుబాటులో ఉన్న కొత్తపల్లి ప్రింటు పుస్తకాల వివరాలు:

క్రమ సంఖ్య	వివరాలు	ఒక సెట్ లోని పుస్తకాల సంఖ్య	స్టాకులో ఉన్న సెట్లు (సుమారుగా)	వెల (రూ) **(పోస్టేజి అదనం)**
1	2012 Set	7	10	140
2	2013 Set	3	76	75
3	2014 Set	10	314	250
4	2015 Set	7	753	175
5	2016 Set	8	905	200
6	2017 Set	7	1175	175
7	2018 Set	7	1300	210

మరిన్ని వివరాలకై సంప్రతించండి: కొత్తపల్లి ప్రచురణలు, 1-127/A, యంఆర్వో ఆఫీసు దగ్గర, చెన్నేకొత్తపల్లి, అనంతపురం జిల్లా. పిన్: 515101. ఫోను: 7702877670, 9490180695. ఇ-మెయిలు : team@kottapalli.in

"Kottapalli" Printed and Published by Narayana Sarma on behalf of Kottapalli Prachuranalu and printed at Mudrica Offset Printers, Vijayawada and published at 1-127/A, Near MRO Office, Chennekothapalli, Ananthapuram District, AP-515101. Editor: Narayana Sarma.